

Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ลองรัก
ทดลองอ่าน

戲冤家

ไมเคียน 英顏 สีน

เกวลัดเดือนสิบสอง ปะ

นางมองข้ามแวตาทายากฆ่าคนของเขา สองมือเคลื่อนไหวลูบไล้อย่างหยอกเย้าไปบนแก้มของอีกฝ่าย เสื้อผ้าบนกายหวนอู่เทียนเดิมก็บางเบา แต่ถูกนางกระซกเบาๆ ทศนียภาพก็พลันปรากฏขึ้นมา

แค่ๆๆ ไม่พูดไม่ได้ว่าบุรุษผู้นี้มีรูปร่างดียิ่ง ดูกล้ามเนื้อแข็งแกร่งนี้ เหว่น ท่อนขานี้ ทั่วกายตั้งแต่บนจรดล่างไม่มีไขมันส่วนเกินเลยสักกระพี้

นางเซยชมเรือนร่างเปลือยเปล่าของเขาอย่างเปิดเผยใจแจ้งเพียงนี้ และแวตาทมิเกริมของนางก็ทำให้สีหน้าของหวนอู่เทียนครึ้มทะมึนจนน่าสะพรึงกลัว

มือของนางสำรวจเนืบบ้างจากหน้าอกของเขาลงมาด้านล่าง ตอนที่จวนเจียนจะสัมผัสพื้นที่สามเหลี่ยมนั้น เขาก็เอ่ยปากขึ้นอย่างเย็นชา

"ทางที่ดีเจ้าอย่าแตะต้องมัน หากเจ้าแตะต้องแล้ว นอกเสียจากฆ่าตาย มิเช่นนั้นข้าจะต้องตัดนิ้วเจ้าออกมาทีละนิ้ว ตัดเนื้อเจ้าออกมาทีละชิ้นอย่างแน่นอน แต่เจ้าวางใจ ข้าจะเหลืดวงตาของเจ้า ระวังไม่ให้เจ้าตายลงไป ให้เจ้าสติแจ่มชัด มองดูข้าใช้มีดเขือนแก่นกายของเจ้าทั้งกับตาตนเอง ยัดใส่ปากเจ้า ให้เจ้าลิ้มรสชาติของตนเอง"

มากกว่ารัก อภครักษ์ไผ่รัก

ไม่เหยียน เซียน เท้าัดเดือนสืบสอว แผล

《戲冤家》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2018 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2557-4

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พับพับ

กร:ดาชนอมสยตา

ห้วงยสยตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ผลงานของท่านไม่เขียนในครั้งนี้อีกมีความเกี่ยวข้องกับชุด 'ข่าวลือในยุคทอง' ซึ่งมี 'บัญชาปราบโจรงาม' และ 'โจรงามสองหน้า' ออกไปในปี 2019 ค่ะ โดยในเรื่อง 'องครักษ์โลมรัก' และ 'เร้ารักองครักษ์' จะเป็นเรื่องราวของผู้คุมกฏทั้งสี่แห่งหุบเขาหมื่นบุปผา ต้องอ่านเรียงกันโดยเริ่มจากองครักษ์โลมรัก และตามด้วยเร้ารักองครักษ์นะคะ

สำหรับเรื่อง 'องครักษ์โลมรัก' ในมือของท่านนักอ่านนี้ จะเป็นเรื่องของ 'อุทลี' ผู้คุมกฏจิ้งจอก และ 'อุทลัน' ผู้คุมกฏ โดยทั้งสองได้รับการกิจมาสืบหาโจรระคะที่แอบอ้างชื่อหุบเขาหมื่นบุปผาทำชั่ว

ทว่าภารกิจนี้ไม่ง่ายเลย เมื่อผู้คุมกฏทั้งสองต้องไปพัวพันกับสองพี่น้องสกุลห่านเข้า อุทลันปลอมตัวเป็นนางคนิกาเลื่องชื่อคอยคุ้มครองความปลอดภัย 'ห่านเสียใจ' แม่ค้าน้อยที่หนีออกจากบ้าน ทั้งยังต้องอยู่กับนางทั้งวันทั้งคืน กายสัมผัสกายใกล้ชิด

ทางอุทลิตีปลอมเป็นบุรุษ ไปสร้างความแค้นอันน่าอดสูล่งเกิน 'ห่านอึดเย็น' เป็นแค้นชนิดที่ไม่พบตัวคนไม่เลิกรา ทั้งที่นางมองว่าเป็นเพียงการช่วยขจัด 'ธาตุไฟเข้าแทรก' ให้เขาด้วย 'สองมือ' แท้ๆ

มารวมกันกันคะว่าสุดท้ายภารกิจตามหาโจรระคะของผู้คุมกฏทั้งสองจะสำเร็จหรือไม่ แล้วการพิทักษ์แม่ค้านางคนงามจะปิดบังความลับที่อุทลันเป็นบุรุษไปได้ตลอดหรือเปล่า รวมถึงแค้นที่อุทลีสืบสร้างเอาไว้ นางจะเอาตัวรอดเช่นไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อุบลี ผู้คุมกฏจึงจอกแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นคนยึดได้งอได้ ปรับตัวเก่ง ไม่นิ่งขังขอบกับเรื่องใด ชอบैयाแห่คน เชี่ยวชาญการใช้ไหมเงิน
- * อุบลัน ผู้คุมกฏแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นบุรุษที่มีรูปโฉมงดงามค่อนไปทางสตรี ปลอมตัวเป็นสตรี ซ่อนตัวอยู่ในหอโคมเขียว ใช้ชื่อว่า 'หลันเออร์' เชี่ยวชาญการคาดเดาจิตใจบุรุษ
- * หานอี่เทียน คุณชายใหญ่จวนอัครเสนาบดี วรยุทธ์ล้ำเลิศ ฝ่ามือมีพลังวัตรรุนแรงดุคัน เป็นคนมีแค้นต้องชำระ
- * หานเสี่ยวเจา น้องสาวของหานอี่เทียน มีรูปโฉมงดงาม เป็นคุณหนูนิสัยซุกซน หนีออกจากบ้านมาตามหา 'พี่เว่ย'
- * เว่ยไท่ บุรุษรูปงามสดใสเปิดเผยคนหนึ่ง ผู้ใจบุญซื้อเสียงโด่งดังของเมืองจีเจิง เคยมอบของแทนใจให้หานเสี่ยวเจา
- * จื่อฉิน บ่าวของเว่ยไท่ จงรักภักดีกับผู้เป็นนายอย่างมาก วิชาหญิงสาวที่เว่ยไท่ให้ความสำคัญ

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ในอากาศมีกลิ่นอายโหดเหี้ยมโชนมา...

อุบลีที่อยู่ในความมืดพลันตื่นตัว ก่อนพลิกตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว มุ่งตรงไปที่ข้างหน้าต่าง ดวงเนตรงามยวนตาประจักษ์แว่น้อยคู่ นั้น เปลี่ยนเป็นเฉียบคม จับจ้องผิวทะเลสาบดำสนิทไม่ว่างตา

ความสามารถในการมองเห็นในที่มืดของนางล้ำเลิศยิ่ง คำคืนนี้ ไร้ดวงจันทร์ มีเพียงแสงดาวประปราย แต่นางยังคงสัมผัสได้ถึงเงาร่าง ลับๆ ล่อๆ บนผิวน้ำที่กำลังเข้าประชิดเรือสินค้าลำนี้ อย่างเงียบๆ

ใจรุ่มน้ำ?!

อุบลีหรือตา ดูเรือลำนี้เป็นเรือกึ่งโดยสาร ชั้นบนเป็นห้องพัก ชั้นล่าง เป็นที่บรรจุสินค้าซึ่งถือเป็นพื้นที่ส่วนตัวที่อยู่ในครอบครองของพ่อค้า โดยบรรจุสินค้ามีค่าที่ขนมาจากทางใต้จนเต็มพื้นที่ ปกติทางน้ำสายนี้ จะมีเรือของทางการคอยตรวจตราคุ้มกัน ทว่าใจรุ่มน้ำเหล่านี้กลับขวัญกล้า

ฉวยจังหวะในยามวิกาลออกมาปล้นสินค้ำ

อุบลไม่รั้งรออีกต่อไป นางออกจากห้องเก็บสินค้ำ คลำทางขึ้นไปบน
ดาดฟ้าเรือโดยไร้ผู้เสี่ยง พร้อมถือโอกาสขโมยธนูจากยามเฝ้าเวรกลางคืน
มาด้วย

นางจับลูกธนูขึ้นวางบนคันธนู ชุบน้ำมันที่ปลายลูกธนู จากนั้น
จุดไฟเล็งเป้าหมายให้ตรงแล้วยิงลูกธนูออกไป การเคลื่อนไหวติดต่อกันนี้
ไหลลื่นประหนึ่งเมฆาคดล้อยสายน้ำไหล เสริจสิ้นในชั่วพริบตา

แสงไฟสว่างจ้าเส้นหนึ่งกริวดาตเป็นเส้นโค้งขึ้นกลางผืนฟ้าในยามราตรี
ลูกธนูยิงถูกใบเรือของเรือเล็กลำหนึ่งที่ลอยอยู่ในทะเลสาบ ไฟลุกฟุ้ง
กลายเป็นกองใหญ่ขึ้นในพริบตา ไม่เพียงส่องสว่างทั่วทั้งสี่ทิศ แต่ยังเผา
โจรลุ่มน้ำที่อยู่บนเรือเล็กอีกด้วย

แสงไฟกับเสียงร้องตระหนกได้เปิดโปงการเคลื่อนไหวของโจรลุ่มน้ำ
จนหมดสิ้นแล้ว ทำให้ยามเฝ้าเวรกลางคืนบนดาดฟ้าเรือสินค้ำเหลือบไปเห็น
ระหว่างที่ตื่นตกใจก็ได้หยิบไม้เคาะขึ้นออกแรงตีฆ้องเตือนภัยอย่างรีบร้อน
ส่งผลให้คนที่กำลังนอนหลับสนิทสะดุ้งตื่นกันหมดทั้งลำ

อุบลบรรลุเป้าหมายแล้วจึงอำพรางตัว รอคอยเคลื่อนไหวตามสถานการณ์
นางเงยหน้าขึ้นไปเห็นดอกไม้ไฟสีสังฆามตาระเบิดขึ้นกลางท้องฟ้า นั่นเป็น
สัญญาณขอความช่วยเหลือจากเรือทางการ

โจรลุ่มน้ำถูกเปิดเผยร่องรอยจึงไม่หลบซ่อนอีกต่อไป ภายใต้
เสียงสังการ คบไฟถูกจุดติดทั้งหมด บนผิวน้ำมีดวงไฟถูกจุดขึ้นมา
นับไม่ถ้วน เปิดฉากการฆ่าคนปล้นสินค้ำ

อุบลคาดเดาอย่างคร่าวๆ ได้ว่าโจรลุ่มน้ำกลุ่มนี้มีมากถึงร้อยคน

แม้บนเรือจะมีผู้คุ้มกัน แต่ก็เป็นคนน้อยผู้คนมาก หากเรือทางการมาช่วย ไม่ทันเวลา คืบนี้เกรงว่าคงมีลางร้ายมากกว่าดี

"มารดามันเกิด!" นางสบตเสียงต่ำคำหนึ่ง อีกสามวันก็จะถึง เมืองจี๋เจิงแล้ว เวลาเช่นนี้กลับเจอโจรลุ่มน้ำทำเสียเรื่อง ต่อให้นางดำน้ำได้ แต่ก็ต้องปวดใจกับผ้าเนื้อดีทั้งชุดนี้

นางก้มหน้าลูบชุดใหม่บนตัว ออดออดถอนใจไม่ได้ "นี่ข้าจ่ายไปตั้ง ร้อยตำลึงเชียวนะ"

เสียงเช่นฆ้องดังขึ้นรอบด้าน บนเรือกำลังซุลมุนวุ่นวาย เสียงร้องไห้ ของสตรีและเด็กดังผสมกับเสียงตะโกนของลูกเรือ ลูกธนูติดไฟ ลอยสวนกันไปมาบนท้องฟ้า ส่องสว่างคืนแห่งการชนหน้า

อุหลิปะประเณินสถานการณตรงหน้า โจรลุ่มน้ำมีจำนวนไม่น้อย ไม่เหมาะที่จะรั้งอยู่นาน ดูท่าแผนการวันนี้มีเพียงแย่งเรือเล็กจากโจรลุ่มน้ำ แล้วหนีไปเท่านั้น

"คุณหนู พวกเราจะทำอะไรดีเจ้าคะ"

"เรื่องดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้ว มีเพียงคิดหาวิธีแย่งเรือเล็กจาก โจรลุ่มน้ำสักลำเพื่อหลบหนี"

อุหลิปะดิ่งจัน นางมองตามเสียงไป ด้านล่างของหลังคาห้องพัก ที่นางซ่อนตัวอยู่มีคนสองคนกำลังพูดคุยกัน คนหนึ่งแต่งกายเป็นบัณฑิต อีกคนแต่งกายเป็นองครักษ์ แม้เป็นอาภรณ์ของบุรุษ ทว่าน้ำเสียงกลับเป็น หญิงสาวผู้หนึ่ง

"คุณหนู พวกเราจะชิงเรือมาได้อย่างไรเจ้าคะ" เขี่ยสี่ถามขึ้น

หานเสี่ยวเจาชี้ไปยังโจรลุ่มน้ำที่ถูกฆ่าอยู่บนดาดฟ้าเรือไม่ไกล

เอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ "พวกเราถอดชุดคนตาย ปลอมตัวเป็นโจรลุ่มน้ำไปปะปนอยู่ภายใน อย่างไรก็ตามเสียท้องฟ้ามืดปานนี้ พวกมันมองเห็นเราไม่ชัดหรอก"

อุหลิลึกคิ้วขึ้น โอ๊ะ! ความคิดนี้ไม่เลวเลยทีเดียว

"ร่างกายคุณหนูมีค่าดุจทองพันชั่ง จะสวมเสื้อผ้าคนตายได้อย่างไรเจ้าคะ" เซวี่ยสี่สี่นักร้องอย่างรีบร้อน

เวลาเช่นนี้ ไหนเลยจะมีทางเลือกให้เจ้าเลือกกันแล้ว อุหลิลได้ยืนก็รู้สึกขบขันโดยแท้

ห่านเสี่ยวเจาเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ในเวลาเช่นนี้ยังจะเลือกอะไรอีก คิดหาทางเอาชีวิตรอดก่อน อย่าได้ตกอยู่ในกำมือของโจรลุ่มน้ำจึงจะสำคัญที่สุด"

อุหลิพยักหน้า รู้สึกว่าแม่นางผู้นี้แลดูอ่อนแอไม่อาจทนรับแรงลม แต่เมื่อประสบเหตุกลับมีความคิดความอ่าน อดที่จะเกิดความรู้สึกดีขึ้นมาไม่ได้

"บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ บ่าวจะทำตามคุณหนูทุกอย่าง"

ด้วยเหตุนี้นายบ่าวสองคนจึงร่วมแรงกันลากศพบนพื้นไปยังที่มีด แล้วเริ่มลงมือถอดชุดออกจากศพ

อุหลิมองฉานนี้อย่างนឹกลึก นางออกจากหุบเขาแห่งนี้ เดิมทีรับคำสั่งประมุขหุบเขาให้ไปรวมตัวกับอุหลันที่เมืองจีเจิงเพื่อปฏิบัติการจับคน จึงได้มาขึ้นเรือลำนี้ แต่กลับคาดไม่ถึงว่าจะมาเจอโจรลุ่มน้ำปล้นเรือ เดิมทีนางคิดจะจากไป ทว่าจู่ๆ กลับเกิดความอยากรู้อยากเห็นต่อนายบ่าวสตรีปลอมเป็นบุรุษผู้นี้ขึ้นมา จึงตัดสินใจรอดูก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที

ขณะที่หานเสียวเจาและสาวใช้เซวี่สีกำลังวุ่นกับการถอดเสื้อผ้า คนตายก็ไม่ทันระวังตัวให้ตัวไม่ไกลกันนั้นจะมีโจรลุ่มน้ำคนหนึ่งถือดาบเล่มเชื่องคืบคลานมาหาพวกนางอย่างเงียบเชียบ

ในระยะห่างสิบก้าว จู่ๆ ร่างของโจรลุ่มน้ำผู้นั้นก็แข็งทื่อ ก่อนที่ร่างนั้นจะหงายหลังล้มลงตรงหน้าพวกนาง อุหลี่จี้บเขาไว้ได้ทันและวางลงบนพื้นอย่างไร้ผู้มเสียด

ภายใต้แสงไฟ หากมิใช่เพราะเส้นไหมในมือนางมีเลือดหยด ก็ยากที่จะให้ผู้อื่นมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่าอาวุธของนางคือไหมสีเงินที่เล็กยิ่งเส้นหนึ่ง

หลังจากจัดการคนรอบกวนอย่างไร้ผู้มเสียด อุหลี่จี้บาดูพวกนางต่อราวกับเมื่อครู่เป็นเพียงลำนาคันเวลาที่ไม่น่าสำคัญบทหนึ่งเท่านั้น

เมื่อหานเสียวเจากับเซวี่สี้เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็ลอบปลดเลาะไปยังท้ายเรือ อุหลี่ตามไปเงียบๆ เช่นกัน ตลอดทางยังแอบช่วยพวกนางจัดการโจรลุ่มน้ำไปได้อีกสองคน

นายบ่าวสองคนหลบซ้ายหลักขาไปถึงท้ายเรือ หานเสียวเจาหันไปเอย่กับเซวี่สี้ "เจ้ารออยู่ที่นี่ก่อน ข้าจะกระโดดลงไป" กล่าวไปก็ทำท่าจะปีนขึ้นไปบนราวกันเรือ

เซวี่สี้จับมือคุณหนูของนางทันทีพลันกล่าว "ไม่เจ้าคะคุณหนู บ่าวดำน้ำเป็น ให้บ่าวไปดูลาดเลาก่อนเถอะเจ้าคะ"

"ความสามารถดำน้ำของเจ้า ข้าเองก็เป็นคนสอน แน่หนอนว่าให้ข้าไปจะดีกว่า"

"บ่าวมีแรงมาก งานซึ่งเรือเช่นนี้ให้บ่าวไปเถอะเจ้าคะ"

ทั้งสองแย่งกันไปมา ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน มองออกว่านายบ่าวคู่นี้

มีน้ำจิตน้ำใจต่อกัน ยามเผชิญหน้ากับช่วงเวลาตัดสินใจเป็นตายยังคงคำนึงถึงอีกฝ่ายก่อน นับว่าหาได้ยากยิ่ง

อุหลียากบอกพวกนางว่าไม่ต้องแย่งกัน เพราะไม่ว่าผู้ใดกระโดดลงไปก็ไม่รอดแน่

ทั้งสองยืนกรานไม่ยอมกัน สุดท้ายหวนเสียใจจึงเปลี่ยนไปบอกว่า "มิเช่นนั้น พวกเรากระโดดลงไปพร้อมกันเถิด"

เซวียสียพยักหน้าทันควัน "เจ้าคะ บ่าวจะไปพร้อมกับคุณหนู"

เซวียสียประคองหวนเสียใจ ขณะที่กำลังป็นขึ้นราวกันเรือ ไหนเลยจะคาดคิด หวนเสียใจจวนโอกาสตอนที่เซวียสียไม่ทันระวัง จู่ๆ ก็ผลักนางออกแล้วกระโดดลงไปโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

"คุณหนู!" เซวียสียส่งเสียงร้องออกมาด้วยความตื่นตระหนก

เวลาเดียวกับที่หวนเสียใจกระโดดลงไป อุหลิที่หมอบอยู่บนหลังคาห้องพักก็สะดุ้งตกใจในมือออกไปเช่นกัน โคมเงินนี้เป็นทั้งอาวุธสังหารคนและยังเป็นเครื่องมือช่วยคนได้เช่นกัน เส้นไหมเปรียบเสมือนตาข่าย โอบเอวหวนเสียใจตั้งขึ้นมาด้านบน อุหลิยื่นสองมือออกไปรับหญิงสาวร่างน้อยเข้ามาในอ้อมแขนอย่างนุ่มนวล

"คนงาม กระโดดลงไปจะตายเอาได้นะ" เสียงนุ่มมีเสน่ห์ใสกระจ่างแผ่ด้วยเสียงหัวเราะเบาๆ อันน่าหลงใหล ประดุจเสียงพินดั่งแว่วในราตรี มีมิติกำลังสั่นคลอนกันบึงของใจคนอย่างแผ่วเบา

จู่ๆ ก็พบกับหญิงสาวแปลกหน้าผู้นี้ หวนเสียใจที่โดนอุ้มอยู่ในอกพลันตะลึงงัน นิ่งจ้องมองอีกฝ่าย ขณะที่อุหลิในตอนนี้อาจมองเห็นใบหน้าฝ่ายตรงข้ามได้ชัดเจนแล้ว ในใจคิดว่าช่างเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาสะสวย

โดยแท้ ต่อให้ปลอมเป็นบุรุษก็ยังปิดบังความจริงที่ว่าแม่นางผู้นี้เป็น
โฉมละครญวี่ไม่ได้

หานเสี่ยวเจาเองอีกฝ่ายอย่างตกตะลึง หญิงสาวที่อุ้มนางอยู่
มีใบหน้าเปี่ยมเสน่ห์ ยามดวงตาหงส์คู่งามซายมองนางอย่างแยมี่ยม
คล้ายกับจะตึงตูดจิตวิญญาณของนางได้

อุหลี่ปล่อยหานเสี่ยวเจาลง ชี้ไปยังด้านล่างพลางเอ่ยกับคนงาม
"โจรลุ่มน้ำด้านล่างถือหอกไว้ ยามเห็นคนก็จะแทง หากเจ้ากระโดดลงไป
จริง จะถูกแทงเป็นโพรงเอาได้"

หานเสี่ยวเจาหลุดจากวังค์ นางกับเชวี่ยสี่มองตามทิศที่อุหลี่ชี้ไป
ภายใต้แสงไฟประเดี้ยวสว่างประเดี้ยวมืด คราแรกยังมองไม่ชัด แต่รออยู่
อีกครู่หนึ่งก็มองเห็นผิวทะเลสาบที่อาบย้อมไปด้วยสีเลือดทั้งผืน ทุกที่
เต็มไปด้วยศพลอยอยู่

ประจวบเหมาะที่พวกนางมองเห็นโจรลุ่มน้ำคนหนึ่งใช้หอกยาวในมือ
แทงทะลุชายหนุ่มผ่านน้ำ ชายผู้นั้นสีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดทรมาน
เหล่าโจรลุ่มน้ำที่อยู่ข้างๆ คนแทงแผดเสียงหัวเราะลั่น ภาพอันโหดเหี้ยม
อำมหิตนั้นชวนให้คนเห็นต้องอกสั่นขวัญผวา

หานเสี่ยวเจากับเชวี่ยสี่ต่างสูดหายใจเอือกอย่างเสียขวัญ สีหน้า
หวาดกลัว

อุหลี่เห็นว่าทั้งสองต่างก็เข้าใจเรื่องราวดีแล้ว นางพลันหัวเราะร่วน
กล่าวว่า "ไม่ยากตายก็ตามเข้ามาเถิด" พอถึงประโยคนี้ไว้ นางก็หมุนตัว
ออกเดินทันที

หานเสี่ยวเจากับเชวี่ยสี่นั่งอึ้งไปทั้งคู่ ก่อนจะตัดสินใจสติกลับคืนมา

รีบตามนางไปโดยไม่กล่าวอะไรแม้สักคำ

อุหลเห็นพวกนางตามมาก็ปล้นยิ้มพราย

แม้การพาคนอีกสองคนหนีตายไปด้วยกันออกจะยากเย็นอยู่บ้าง แต่ยังคงไม่เกินความสามารถของนาง ยิ่งไปกว่านั้นหากให้นางเห็น โฉมสะคราญตลกยากโดยไม่ช่วยเหลือ นางยังหักใจไม่ได้จริงๆ จึงพาเดินทางไปด้วยกันเสียเลย

ระหว่างทางนางยังจัดการโจรลุ่มน้ำไปอีกสามคน ล้วนปลิดชีพ ในกระบวนท่าเดียว รวดเร็วฉับไวไม่ชักช้า ทั้งที่เป็นการส่งคนไปพบพญายม แต่เมื่อนางเป็นผู้กระทำก็แฝงด้วยความสง่างามที่เกินกว่าจะกล่าวออกมาได้

ทั้งสองคนเห็นฝีมือล้ำเลิศปานนี้ของอุหลี ต่างมีสีหน้าตกตะลึง แม้หวาดกลัวแต่ไม่มีการรำให้หรือร้องตกใจเสียงหลง เพียงคอยตามนางไปติดๆ ทำให้อุหลีพอใจอย่างมาก และยิ่งยินดีช่วยเหลือพวกนาง

อุหลีนำพวกนางมาตรงหน้าถ้ำไม้เปล้า เปิดฝาท่อออกก่อนสั่งคนข้างหลังทั้งสอง "เข้าไปหลบ"

ถึงไม่ว่าเพียงพอจะบรรจุหญิงสาวบอบบางสองคน หานเสียงเจาไม่พูดพำทำเพลงพลันแทรกตัวเข้าไปในถ้ำไม้อย่างเชื่องพริ้ง จากนั้นเซวี่สี่ก็แทรกตัวตามเข้าไป

"อยู่ข้างในก่อน รอข้ามาหาพวกเจ้า อีกประเดี๋ยวจะโคลงเคลงอยู่สักหน่อย จำไว้ ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นอย่าได้ส่งเสียง เข้าใจหรือไม่" อุหลีกำชับด้วยสีหน้าขึงขัง

ทั้งสองรีบพยักหน้า นางว่าอะไร ทั้งสองก็ว่าตามนั้น

อุหลีพอใจในความร่วมมือของพวกนางอย่างยิ่ง ไม่พูดให้มากความ

อีก ธิบปิดฝ้างไม้ ด้านในถึงไม้พลันตสู่ความมืดมิดถึงชั้นที่เอื้อมมือ
ออกไปก็ยังมีมองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ได้ยินเพียงเสียงหายใจของทั้งสองคน

เชวี่สื้พูดเสียงค่อย "คุณหนู นางซังพวกเราไว้ในถึงไม้ จะไม่สนใจ
พวกเราแล้วใช่หรือไม่"

"เมื่อครูนี้นางช่วยพวกเราไว้ ย่อมไม่อาจไม่สนใจไยดีพวกเรา อีกทั้ง
เจ้าคิดดู ด้วยฝีมือของนาง หากต้องการทำร้ายพวกเราจริงก็ง่ายดายมาก
เพียงดาบเดียวก็ปลิดชีวิตน้อยๆ ของพวกเราได้แล้ว ไยต้องพาพวกเราหนี
ให้ยุ่งยากวุ่นวายปานนี้ด้วยเล่า"

เชวี่สื้รู้สึกว่าคุณหนูพูดมีเหตุผล จึงรับคำเสียงเบา "ป่าวเชื่อคุณหนู
เจ้าคะ"

ทั้งสองคนนั่งรออย่างเงียบเชียบอยู่ในถึงไม้ ไม่ทันไรก็สัมผัสได้ว่า
ถึงไม้กำลังเคลื่อนที่ จับพลันหลังจากการหมุนโคลงและสั่นอย่างรุนแรง
ระลอกหนึ่ง ก็ตามมาด้วยความรู้สึกดังลงกะทันหัน ทำให้หัวใจของพวกนาง
บีบรัดทรมาน กระนั้นยังไม่ทันหอบหายใจพัก ถึงไม้ก็สั่นขึ้นลงรุนแรง
อีกระลอก จวนเจียนจะสะเทือนให้อวัยวะหักลั่นหกรอง* ของพวกนาง
แยกออกจากกันแล้ว

เคราะห์ดีที่ถึงไม้นี้ยัดร่างของพวกนางไว้ได้สองคน เมื่อทั้งสอง
กอดกันแน่น การชนปะทะของร่างกายจึงไม่มาก กลับเป็นเสียงตะโกน
เช่นฆ่าด้านนอกที่ชวนให้ออกสั่นขวัญหายประหนึ่งดังอยู่ข้างหู จวบจน
เสียงเช่นพำนั้นค่อยๆ ไกลห่างออกไป

* อวัยวะหักลั่นหกรอง หรือหักตันหกรอง เป็นคำเรียกรวมอวัยวะภายในตามตำราแพทย์แผนจีน หักลั่น
ได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด ไต ทำหน้าที่ผลิตสร้าง กลั่นฟอก และหล่อเลี้ยง ส่วนหกรอง ได้แก่ ถุงน้ำดี
ลำไส้เล็ก กระเพาะอาหาร ลำไส้ใหญ่ กระเพาะปัสสาวะ และท่อลำเลียง (ชานเจียว) ทำหน้าที่ย่อย ดูดซึม
และเก็บสะสม

พวกนางยังคงอยู่หนึ่งไม่ขยับ ท่ามกลางความมืดได้ยินเพียงเสียงหายใจ และเสียงหัวใจเต้นของกันและกัน

ผ่านไปเนิ่นนานเพียงไรนั้นก็สุดจะรู้ จู่ๆ ถึงแม้จะถูกคนเคาะที่หนึ่ง ทั้งสองตกใจออกกันกลมอีกครั้ง กระทั่งลมหายใจยังหยุดนิ่ง

พริบตาที่ฝาของถังไม้เปิดขึ้น หานเสี้ยวเงาปรามมองไปเห็นใบหน้า ของจอมยุทธ์หญิง สองตาเปล่งประกายด้วยความตื่นตระหนกดีใจ พร้อมกับ เฝยรอยยิ้มออกมา

อุหลิวกวาดตามองใบหน้าเล็กตรงหน้าพลันย้อนคิดถึงตอนวัยเด็ก นางเก็บจิ้งจอกน้อยแรกเกิดตัวหนึ่งได้บนเขา เลี้ยงอาหารไม่กี่วันจิ้งจอกน้อย ตัวนั้นก็เห็นนางเป็นแม่ ตามติดนางทั้งวัน หากนางออกไปทำงานนอก สองสามวัน หลังจากกลับมาแล้วจิ้งจอกน้อยจะใช้สีหน้านี้จ้องมองนาง ชวนให้นางรู้สึกเอ็นดูยิ่งนัก

"เฮอะ ออกมาได้แล้ว"

อุหลิวยื่นมือไปดึงทั้งคู่ออกมาที่ละคน พาขึ้นบนเรือเล็กที่นางชิงมา คงเป็นเพราะอยู่ในถังไม้ที่โคลงเคลงจนเวียนหัว ทั้งตอนขึ้นเรือ ฟันก็ยังไม่มั่นคง ขาของหานเสี้ยวเงาจึงสะดุดที่หนึ่ง โชคดีที่อุหลิวตาเร็ว มือไวเข้าไปโอบหานเสี้ยวเงาได้ทันท่วงที

หานเสี้ยวเงาเอ่ยเสียงอ่อนอย่างซาบซึ้ง "ขอบคุณ" จากนั้นนางก็ รีบนั่งให้ดี แล้วจับมือกับเชวอี้สี่เพื่อป้องกันไม่ให้พวกตนตกน้ำ

หลังหานเสี้ยวเงานั่งมั่นคงแล้วก็เริ่มกวาดตามองรอบด้าน เห็นถังไม้ ลอยอยู่จำนวนมากบนผิวทะเลสาบ และพบว่าเรือลำเล็กที่นางนั่งอยู่ตอนนี้ ห่างจากเรือสินค้าลำใหญ่ที่ไกลมากแล้ว

นางพลันกระจ่างแจ้งในใจ ที่แท้จอมยุทธ์หญิงก็ให้นางกับเซียวสี
ซ่อนตัวในถังไม้ จากนั้นโยนลงจากเรือพร้อมถังไม้อื่นๆ ซึ่งปะปนอยู่ในน้ำ
มากมาย อีกทั้งอารมณ์บนตัวจอมยุทธ์หญิงก็เปี่ยมขึ้น จึงกระจ่างชัดว่า
หลังจากหญิงสาวโยนถังไม้ลงน้ำแล้วก็กระโดดตามลงมา ซึ่งเรือเล็กลำหนึ่งได้
ก็มารับพวกนาง จอมยุทธ์หญิงช่างกระทำการได้ปราดเปรียวงดงามยิ่งนัก

อุหลิปายเรือไประยะหนึ่ง ในที่สุดก็เข้าเทียบบริเวณน้ำตื้น นาง
กระโดดลงไปเอื้อมมือลากเรือเล็กมาจนถึงริมฝั่ง เมื่อพาพวกนางขึ้นฝั่งแล้ว
จึงได้สั่งการทั้งคู่ว่า "รอข้าอยู่ที่นี่ อย่าได้ไปไหนตามใจ เข้าใจหรือไม่"

ทั้งสองคนพยักหน้าทันที

อุหลิป้าทาบเสริ้จก็เดินทางไปอย่างรวดเร็ว ผ่านไปราวสองเค่อ*
นางก็รุดกลับมา ในมือมีชุดหญิงชาวบ้านเพิ่มมาสองชุด

นางกวาดตามองรอบทิศ กลับไม่เห็นเงาทั้งสองคน ในใจอดบิ่บรัด
ไม่ได้ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกรอกรบแวงมาจากพงหญ้าใกล้ๆ หันไปมอง
ก็เห็นด้านหลังพงหญ้ามียาเฒ่าของชนสองคนเผล่ออกมา ดวงตาสองคู่
กำลังเพ่งมองนางพลางกลอกตาเร็ว ซึ่งก็คือนายบ่าวทั้งสองที่นางกำลัง
ตามหาอยู่

อุหลิป้องใจเปลาะหนึ่ง กวักมือเรียกพวกนาง "ข้าเอง ออกมาเถิด"

หานเสี่ยวเจากับเซียวสีประคองกันเดินออกจากพงหญ้า รีบร้อน
เดินมาทางอุหลิป้องร้องดีใจ "จอมยุทธ์หญิง!"

"ถอดชุดของโจรลุ่มน้ำออก เปลี่ยนเป็นชุดนี้" อุหลิปัดเสื้อผ้าในมือ
ให้พวกนาง

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ทั้งสองคนไม่กล่าวคำ พลันถอดเสื้อผ้าบนตัวอย่างว่าง่าย

อุบลีเลิกคิ้ว เดิมคิดว่าหญิงสาวสองคนนี้จะเปลี่ยนเสื้อผ้าข้างนอก จะซักซัวยัดยาดเสียอีก คิดไม่ถึงพวกนางกลับคล่องแคล่ว ไม่อืดอาด แม้แต่นิดเดียว ชวนให้อุบลีรู้สึกว่าการตัดสินใจช่วยพวกนางนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

อุบลีจุดกลั๊กไฟ เมาชุดของโจรลุ่มน้ำเสีย จากนั้นจึงพาพวกนาง ไปหาเรือนของชาวบ้านสักแห่งเพื่อพักค้างคืน

เรือนชาวบ้านหลังนี้เป็นของแม่ม่ายกับลูกชายวัยเก้าปี อุบลีให้เงินสำริดกับท่านป้าไปหนึ่งพวง แล้วขอชุดสะอาดมาให้ห่านเสียวเจอกับ เชวี่สี่สองชุด เพื่อให้พวกนางสวมหลังอาบน้ำเสร็จ พร้อมกับกินอาหารร้อนๆ รongห้อง

ท่านป้าได้เงินสำริดก็ปลื้มอย่างยิ่ง เห็นคนทั้งสามล้วนเป็นสตรี จึงค่อยวางใจยกห้องใหญ่ที่สุดให้พวกนางนอน ส่วนนางก็พาลูกชายไปนอน อีกห้องหนึ่ง

อุบลีใช้น้ำร้อนอาบน้ำ จัดการตนเองอย่างง่าย ๆ แล้วเดินออกมาจาก หลังฉากกัน

ห่านเสียวเจอกับเชวี่สี่ทั้งสองคนต่างตะลึงงัน เพราะยามนี้ ร่างกายอุบลีไม่มีผ้าคลุมเลยสักชิ้น

ต่อให้เป็นหญิงสาวดูๆ เดียวกัน ห่านเสียวเจอก็ยังคงหน้าแดงและ ทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง ส่วนเชวี่สี่ที่ปรนนิบัติคุณหนูมาตั้งแต่เล็ก ย่อมคุ้นเคย กับการมองร่างกายเปลือยเปล่าของสตรี กระนั้นการได้เห็นหญิงสาว

เปิดหน้าออกอย่างโจ่งแจ้งเปิดเผยเช่นนี้ก็ยังทำให้เบิกตากว้างจับจ้องอุหลีอย่างตื่นตะลึง

อุหลีเติบโตในหุบเขาหมื่นบุปผาตั้งแต่เล็ก นางจึงอยู่ในป่าเขาดังแต่เด็ก ยามพบบ่อน้ำแรบนภูเขาทีล้วนถอดเสื้อผ้าจนหมด แล้วกระโดดลงไปเล่นน้ำกับบรรดาพี่สาวน้องสาวทันที จึงทำตามอำเภอใจจนเคยชินมาตั้งแต่ต้น

นางรูปร่างดีมาก อวบอ้วนได้สัดส่วน ที่ซึ่งควรอวบอ้อมก็อวบอ้อม ที่ซึ่งควรบอบบางออรชรก็บอบบางออรชร เมื่อเห็นสีหน้าแดงระเรื่อของพวกนาง คล้ายเขินอายก็รู้สึกตื้อใจ เพียงชายตามองพวกนางพลางยิ้มกริ่มกริ่ม

หานเสี่ยวเจาเหลือบเห็นชุดเปียกที่พาดอยู่บนฉากบังตา ทันใดนั้นก็ได้สติ นางเอ่ยอย่างละอายใจ "ดีที่จอมยุทธ์หญิงช่วยพวกเรา ยังลำบากทำให้ท่านชุดเปียก เซวี่ยสี่ไปขอยืมชุดจากท่านป้ามาชุดหนึ่ง"

"ไม่ต้อง ชุดสะอาดของท่านป้าสวมบนตัวพวกเจ้าสองคนหมดแล้ว ข้าใช้นี้แก้ขัดไปก่อนก็พอ" อุหลีพูดจบก็หยิบผ้าผืนหนึ่งขึ้นมาห่อตัว ผูกปมเผยไหล่และขาทั้งสองข้าง แม้ปกปิดหน้าอกและส่วนล่างแล้ว แต่ยังคงยากที่จะปกปิดประกายวสันต์อันเย้ายวน โดยเฉพาะสองจุดตรงทรวงอกที่มองเห็นแจ่มชัดยิ่งนัก เผยเรือนร่างงามดึงดูดใจ เปี่ยมเสน่ห์เหลือแสน

หานเสี่ยวเจาพลันตระหนักได้ ที่แท้จอมยุทธ์หญิงเอาเสื้อผ้าสะอาดที่มีอยู่เพียงสองชุดให้นางกับเซวี่ยสี่สวมแล้ว จึงยิ่งละอายใจ

"ลำบากจอมยุทธ์หญิงแล้ว"

อุหลีโบกมือไปมา พูดอย่างไม่ใส่ใจนัก "เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องเรียกข้าว่าจอมยุทธ์หญิง ข้าชื่ออุหลี พวกเจ้าเล่า?"

"ข้าชื่อหานเสี่ยวเจา นางเป็นสาวใช้ของข้าชื่อเซวี่ลี่"

"หลังจากนี้พวกเจ้ามีแผนการอย่างไร" อุหลินั่งเอกเขนก มือหนึ่ง
ทำคาง ทำทางเกียจคร้าน ในความงามล่อเจ็ดส่วนมีความห้าวหาญ
อยู่สามส่วน

นางเพียงถามไปส่งเดช แต่หานเสี่ยวเจากลับตอบอย่างจริงจังยิ่ง

"พวกเราคิดจะไปเมืองจีเจิง" หากไม่เจอโจรลุ่มน้ำเข้า เรือสินค้า
ที่พวกนางนั่งก็จะถึงเมืองจีเจิงในอีกสามวันให้หลัง

แน่นอนว่าอุหลินรู้ว่าพวกนางต้องการที่จะไปเมืองจีเจิงถึงได้นั่งเรือ
ลำเดียวกัน แต่ที่นางถามก็เพื่อจะได้รู้ถึงเป้าหมายในการไปเมืองจีเจิงของ
พวกนาง

"พวกเจ้าจะไปทำอะไรที่เมืองจีเจิงหรือ"

หานเสี่ยวเจาลงเลี้ยวครู่จึงเอ่ยตอบ "ไปหาคน"

"เยี่ยมญาติ?"

หานเสี่ยวเจามีได้เอ่ยคำ เพียงพยักหน้าเบาๆ นางก้มหน้า มุมปาก
ยกยิ้มขึ้นโดยไม่รู้ตัว รอยยิ้มนี้ถูกอุหลินจับสังเกตได้อย่างรวดเร็ว

"อย่าบอกนะว่าเจ้าต้องการไปหาคนที่เจ้าต้องใจ!"

หานเสี่ยวเจานิ่งอึ้งไป ใบหน้าแดงเรื่อ "ไม่ใช่..."

อุหลินส่ายหน้า "กระทั่งไปปดยังไม่เป็น การแสดงออกของเจ้า
ขายความคิดเจ้าออกมาแล้ว"

หานเสี่ยวเจาอับจนคำพูดชั่วคราว ถูกคนอ่านใจออกเช่นนี้ย่อม
ทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง กระนั้นกลับคาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะกล่าวถ้อยคำ
น่าตกใจออกมาอีก

"ที่แท้เจ้าหนีออกจากบ้านมาเพราะบุรุษผู้หนึ่งนี่เอง"

เมื่อได้ฟังวาจานี้แล้ว หานเสี่ยวเจาพลันตะลึงจันราวกับไม่รู้ว่าจะควรทำเช่นไรดี ท่ามกลางแววตาเจือรอยยิ้มของอีกฝ่าย ดวงหน้าของนางก็แดงปลั่งดังโลหิต เรียกว่าไม่ทันบังคับก็สารภาพออกมาเอง

นี่ก็คือ 'หญิงลุ่มหลงในรักเดินทางไกลพันลี้* มาพบชายในดวงใจ' ตามที่นักเล่านิทานในตลาดหรือนิยายรักเอ่ยถึง เมื่ออุหญิงซักถามจนกระจ่างชัดก็ไม่สงสัยใคร่รู้อีก อ้าปากหาอย่างเกียจคร้าน

"รู้แล้ว ข้าไปส่งพวกเจ้าพบชายคนรักที่เมืองจีเจิงก็แล้วกัน! รีบนอนเถิด นอนอึดื้อต่อการเดินทางพຼ່งนี้" นางไม่ถามมากความอีก เพียงปรับท่าทางแล้วก็เอนตัวลงนอนหลับตาเข้าสู่ห้วงนิทราในทันที

ทั้งสองยังคงตะลึงอยู่ตรงนั้น เมื่อเห็นจอมยุทธ์หญิงนอนแล้ว หลังสบตากันนวบหนึ่งก็เอนกายลงนอนอย่างเงียบๆ

หลังจากที่หานเสี่ยวเจาหลับไปแล้ว อุหญิงล้นลืมตาขึ้น นางลุกขึ้นนั่งอย่างเงียบเชียบ มองสำรวจดวงหน้างดงามไร้ราศีนี้โดยละเอียดอดส่ายหน้าไปมาไม่ได้

ดูรูปโฉมนี้ต่อไปหลอมเป็นบุรุษกึ่งายที่จะถูกเปิดโปงฐานะสตรีเคราะห์ดีที่มาเจอนาง มิเช่นนั้นหญิงสาวงามพริ้งดงามบุปผาดั่งหยกงามผู้นี้คงตกอยู่ในมือโจรลุ่มน้ำ หากไม่ถูกจับไปเป็นสวณิกองโจรก็คงถูกขายแก่อหโคมเซีย

ดูจากิริยาท่าทางและเสื้อผ้าของแม่นางผู้นี้ก็รู้ได้ว่ามาจากตระกูลมั่งมีหญิงสาวเลือกที่จะไม่อยู่อย่างสุขสบายในห้องหอ กลับยอมเสี่ยงอันตราย

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

แอบหนีออกจากบ้านด้วยตนเอง เวลานี้อุบลีประหลาดใจ ไม่รู้ว่าบุรุษที่ทำให้คุณหนูตระกูลใหญ่ผู้หนึ่งทั้งความหรรษาสูงส่งเดินทางไกลจากบ้านมาจะเป็นคนเช่นไรกัน

เมื่อคิดถึงตรงนี้อุบลีก็หยกยิ้มฝิปากยิ้ม นางกับหานเสียวเจาะแค้นพบกันโดยบังเอิญเท่านั้น ช่วยเหลือพวกนางเป็นเพียงความคิดชั่ววูบขณะหนึ่ง อีกทั้งแม่นางผู้นั้นนางเห็นแล้วรู้สึกเจริญตาเยี่ยง อย่างไรเสียก็ทางเดียวกัน นางพาพวกนางไปเมืองจีเจิงก็แล้วกัน!

อุบลีหลับตาลง บิดขี้เกียจทีหนึ่ง แล้วหลับฝันถึงโจวกง*

หลังผ่านการต่อสู้ทางน้ำมาหนึ่งคืน โจรลุ่มน้ำที่แต่เดิมคิดว่าการปล้นเรือเที่ยวนี้จะได้อำรรมหาศาล ไหนเลยจะรู้ตัวักแดนจ้องจับจักจั่นนกขมิ้นอยู่ด้านหลัง** พวกเขาเพิ่งปล้นเรือสินค้าสำเร็จ เรือทางการก็ล้อมเข้ามาทันที

บรรดาโจรลุ่มน้ำที่รอดชีวิตแต่ละคนหากไม่คุกรุ่นกันนอนราบด้านหลังมีหอกยาวจ่ออยู่ พวกเขาที่เดิมกำเริบถือดี บัดนี้ไม่หลงเหลือท่าทียโสโอหังอีก แต่ละคนกลายเป็นก้อนเนื้อรอเชือดอยู่บนเชียง

เหล่าทหารตรวจสอบจำนวนคนที่ละคน งามศพที่ลอยอยู่บนผิวทะเลสาบ น้ำในทะเลสาบถูกเลือดสดย้อมเป็นสีแดง ยามทอดสายตามองไปช่างน่าประหวั่นพรันพรึงยิ่ง

* โจวกง เป็นนักปกครองในสมัยโบราณที่ขงจื้อ (ขงจื้อ) เคารพเลื่อมใสและหวังให้บ้านเมืองเป็นดังเช่นที่โจวกงวางรูปแบบไว้ จึงเป็นบุคคลที่ขงจื้อฝันถึงบ่อยๆ เป็นที่มาของคำเปรียบเปรยการหลับฝันก็คือการไปพบเจอโจวกง คล้ายกับที่คนไทยมักเปรียบว่าไปเข้าเฝ้าพระอินทร์

** ตักแดนจ้องจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ด้านหลัง หมายถึงกระทำการโดยมองแต่ประโยชน์ตรงหน้า ไม่คิดเผื่อให้รอบด้าน ไม่คำนึงถึงอันตรายที่อาจซุ่มซ่อนอยู่ข้างหลัง

คนที่รอดชีวิตจากเรือสินค้ารวมตัวอยู่อีกที่ แม้ได้รับความช่วยเหลือ
ทว่าผ่านความตึงเครียดมาหนึ่งคืน แต่ละคนจึงมีใบหน้าซีดเผือด สองตา
ไร้ประกาย

หานอีเทียนนั่งยองๆ อยู่บนหาดฟ้าเรือ กำลังมองประเพณีอาภรณ์
บนพื้นสองชุดอย่างละเอียด ชุดนี้แม้เป็นชุดบุรุษ ทว่ารูปทรงชุดกลับเป็น
ชุดสำหรับคนผอมบางที่มีความสูงเทียบเท่าสตรีทั่วไป

"คุณชายใหญ่ ชุดทั้งสองนี้คือชุดของคุณหนูกับเซวียสี่ตอนขึ้นเรือ
ขอรับ" หานอู่คนสนิทใช้เสียงที่ได้ยินเพียงแค่สองคนรายงาน คนของ
พวกเขาตรวจสอบรอบรัศมีร้อยลิ้วแล้ว ไม่พบร่องรอยของคุณหนูกับเซวียสี่
พบเพียงอาภรณ์สองชุดนี้เท่านั้น

หานอีเทียนตรึงตรอง เสื้อผ้าสมบูรณ์หมดจด ไร้ร่องรอยฉีกกระชาก
แสดงว่าสมัครใจถอดออกเอง เสื้อผ้าไร้รอยคราบเลือด แสดงว่าไม่ได้รับ
การกดขี่ทรมาน ที่ประจวบเหมาะคือด้านข้างเสื้อผ่ายังมีศัพโหล่มน้ำ
อีกสองศพ เสื้อผ้าบนตัวถูกถอดออกไป

เห็นชัดยิ่งว่าพวกนางเปลี่ยนไปสวมชุดของโหล่มน้ำ หมายถึงปลอมตัว
อำพรางป้องกันเขา

หานอีเทียนขมวดคิ้วแน่น ตลอดทางมานี้เขาพาคนสนิทและ
กำลังคนไล่ตามเบาะแสมาจนถึงที่นี่ น่าเสียดายที่เข้าไปเพียงก้าวหนึ่ง
จึงได้ตามหาน้องสาวกับสาวใช้ไม่พบ หาพบเพียงเสื้อผ้า

เขาลุกขึ้น ตรวจสอบโดยรอบอย่างละเอียดต่อ เดินไประยะเจ็ดก้าว
ที่นั่นมีศัพโหล่มน้ำอีกศพหนึ่ง ศพนี้วิธีตายดูประหลาดยิ่ง ไม่ใช่แผลจาก
คมดาบ และหาได้เป็นรอยแทงจากหอก บาดแผลถึงแก่ชีวิตของผู้ตาย

อยู่ที่ลำคอ

เขาย่อตัวลง ตรวจดูรอยเลือดบนลำคอผู้ตายอย่างถี่ถ้วน รอยแผล
แนวนอนแต่กลับไม่ขาดสะบั้น วิธีการฆ่าคนพรรคนี้นี้เด็ดขาดหมดจดสุดแสน
ตายเร็ว...ข้ายังไร้สัมเสียด

หานอ๊ะเทียนหรีดวงตาเหยี่ยวอันเฉียบคมมองรอยดัดที่เฉียงขึ้นบน
แสดงว่าผู้สังหารลงมือจากด้านหลัง หากมิใช่ร่างกายสูงใหญ่เป็นพิเศษ
ยามนั้นตัวจะต้องอยู่บนที่สูงเป็นแน่

เขาเงยหน้าขึ้น ชายตามองหลังคาห้องพักด้านข้างพลันลุกขึ้นยืน
ก่อนสะกิดปลายเท้าทะยานร่างไปด้านบนอย่างง่ายดาย จากนั้นจึงพบว่า
จากมุมนี้ไม่เพียงสะดวกแก่การลอบโจมตี ยังมองเห็นศพที่โดนถอดเสื้อผ้า
ทั้งสองศพได้อีกด้วย

คิ้วของหานอ๊ะเทียนที่เดิมที่เคยขมวดเข้าหากันอีกครั้ง
ใบหน้าคมคายเปลี่ยนเป็นถมึงทึง มีคนยืนมองน้องสาวเขาถอดเสื้อผ้า
จากที่นี่ คนผู้นี้อาจบังเกิดจิตอกุศล เมื่อคิดถึงตรงนี้ทั่วร่างเขาก็แผ่ไอสังหาร
เข้มข้น

หานอ๊ะเทียนสำรวจที่เดิมอย่างละเอียด สุดท้ายสายตาก็จับอยู่ที่จุดหนึ่ง
ก่อนยื่นมือไปหยิบผมเส้นหนึ่งบนพื้น เส้นผมเล็กยาว ความยาวประมาณ
หกซุน*

เขาดึงผ้าเช็ดหน้าออกมา เก็บผมเส้นนี้ไว้ในสาบเสื้อ

"คุณชายใหญ่ ท่านนายอำเภอมาแล้วขอรับ" หานลิวคนสนิทอีกคนหนึ่ง
เข้ามารายงานด้วยเสียงค่อย

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จื่อ (เตี้ยะ)

หานอีเทียนเหลียวหลังไปมองก็เห็นได้เท้าจางเดินมาหาเขาพร้อม
ผู้บัญชาการโจว

"คุณชายหาน" ได้เท้าจางประสานมือทักทายเขาอย่างกระตือรือร้น
ผู้บัญชาการโจวที่อยู่ด้านข้างก็มีรอยยิ้มประจบเช่นกัน

หานอีเทียนหันไปทางทั้งคู่ ก่อนพยักหน้าให้ทั้งสองคน

"ท่านทั้งสองลำบากแล้ว โจรลุ่มน้ำกลุ่มนี้เป็นภัยมาเนิ่นนาน บัดนี้
กวาดล้างจนหมดสิ้น เป็นความดีความชอบใหญ่หลวงเรื่องหนึ่งโดยแท้
ขอแสดงความยินดีกับได้เท้าจางและผู้บัญชาการโจวล่วงหน้าด้วย"

"มิกล้า กำจัดทุกข์เพื่อราษฎรถือเป็นหน้าที่ของนายอำเภอ ครั้นนี้
จับกุมโจรลุ่มน้ำกลุ่มนี้ได้ในคราวเดียว ทั้งหมดก็ด้วยอาศัยอุบายที่
ผู้บัญชาการโจวเสนอ ล่อให้โจรลุ่มน้ำมาติดกับ ถึงได้ปราบปรามราบคาบ
เช่นนี้"

ผู้บัญชาการโจวได้ยื่นกิริบร้อนยกมือประสานเอ่ยอย่างถ่อมตัว
"มิกล้า เรื่องนี้สำเร็จได้เป็นเพราะได้เท้าจางปราบปรามเรื่อง สวรรค์มีตา เป็น
บุญวาสนาของราษฎร"

หานอีเทียนยิ้มน้อยๆ พลันเอ่ยขึ้น "พวกข้าประจบเหมาะผ่านมา
ยังที่แห่งนี้จึงเข้ามาดู หลังกลับเมืองหลวงแล้วข้าจะรายงานต่อท่านพ่อ
ได้เท้าจางกับผู้บัญชาการโจวมีความดีความชอบในการกวาดล้างโจรลุ่มน้ำ
ย่อมต้องไต่ยื่นถึงพระกรรมฝ่าบาท ฝ่าบาทจะต้องทรงตรางวัลอย่างงาม
เป็นแน่"

ทั้งสองได้ฟังก็พลันประสานมือโค้งกายเอ่ยมิกล้าเป็นพัลวัน ทว่า
ใบหน้ากลับเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

หานอีเทียนพูดคุยกุยพอเป็นพิธีกับพวกเขาสองสามประโยคและ
ไม่พูดมาก ความ จากนั้นควบม้าอย่างปราดเปรียว พวกกำลังคนของตน
จากไป

ทันทีที่หันหลังให้พวกเขา สีหน้าหานอีเทียนก็ขีมิลง

"หานอู่"

"ขอรับ คุณชายใหญ่" หานอู่บังคับม้ามาใกล้ ขานรับเสียงต่ำ

"ส่งคนไปหาหลักฐานที่ได้เท่าจ้างกับผู้บัญชาการโจรสลัดกับ
โจรลุ่มน้ำ แล้วรีบส่งม้าเร็วไปหาท่านพ่อที่เมืองหลวง"

"ผู้น้อยรับบัญชา"

หานอีเทียนสีหน้าเยียบเย็น โจรลุ่มน้ำปล้นเรือสินค้าครั้งนี้
ผู้บงการเบื้องหลังที่วางแผนร่วมกันกับหัวหน้าโจรลุ่มน้ำก็คือได้เท่าจ้าง
โดยมีผู้บัญชาการโจวเป็นคนกลาง เขาได้ขานี้มาโดยบังเอิญตอนที่
คนของเขาตามหาน้องสาว

หากมิใช่เพราะขุนนางกินสินบนเหล่านี้ โจรลุ่มน้ำจะปล้นเรือสินค้า
ทางสายน้ำนี้ได้อย่างไร

ได้เท่าจ้างเป็นคนของอันอ๋อง หากไม่มีอันอ๋องหนุนหลัง ได้เท่าจ้าง
ที่เป็นเพียงนายอำเภอเล็กๆ คนหนึ่งจะกล้ากระทำเช่นนี้ได้ได้อย่างไร

น้องสาวเป็นตายยังไม่แน่ชัด หากมีเรื่องไม่คาดฝัน เขาจะฝังศพพวกนี้
ลงไปพร้อมกันอย่างแน่นอน

"หานลิว"

คนสนิทอีกคนหนึ่งบังคับม้าขึ้นหน้ามาทันที "ขอรับ คุณชายใหญ่"

"ส่งคำสั่งลงไป ไปตรวจสอบริมตลิ่งว่ามีเรือเล็กต้องสงสัยเข้าฝั่งหรือไม่"

"รับบัญชาขอรับ" หานลิวกระทุ้งท้องม้า พลันหันม้าไปจัดการทันที
ทั่วร่างห่านอี่เทียนมีกลิ่นอายหิ่วยมโหด เขาสาบานกับตนเองว่า
ไม่ว่าคนที่ลักพาตัวน้องสาวไปคือผู้ใด หากกล้าแตะต้องเจ้าเออร์แม่เพียง
ปลายเล็บ เขาจะให้คนผู้นั้นต้องตายทั้งเป็นอย่างแน่นอน

2

อุหลี่ซื้อรถเทียมลาคันหนึ่งจากชาวบ้าน นางกังวลว่าหานเสี้ยวเจอกับเชวี่สี่ทั้งสองคนจะบอบบางเกินไป จึงเลือกเดินทางด้วยรถเทียมลาเสียเลยจะได้ไม่เสียเวลาเดินทาง

ด้วยเงินที่นางจ่ายเพียงพอให้ครอบครัวนี้ซื้อรถเทียมลาได้สามคัน ฝ่ายตรงข้ามจึงตอบรับอย่างเต็มใจ เข้ามีดหลังจากเตรียมอาหารแห้งกับน้ำดื่มเรียบร้อยแล้ว อุหลี่ก็บังคับรถเทียมลาพาสองนายป่าวออกเดินทาง

นางบังคับรถเทียมลารรทุกหนึงสองคนเดินทางไปหกวัน ในที่สุดพลบค่ำวันที่เจ็ดก็รุดมาถึงเมืองจีเจิง

ก่อนเข้าเมือง อุหลี่ให้พวกนางรออยู่บนรถเทียมลาก่อน จากนั้นจึงปราดกายหายตัวไป ยามกลับมาประหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นบุรุษรูปโฉมองอาจผิวงามผู้หนึ่ง

ตอนที่หานเสี้ยวเจอกับเชวี่สี่เห็นอุหลี่ที่แปลงโฉมแล้ว สองตา

เบิกโตกระทั่งกลบยิ่งกว่ากระดิ่งสำริดเสียอีก ปากอ้าตาค้างพูดอะไร ไม่ออก

"เจ้าคือฮุนยินของข้า เซวียสี่คือสาวใช้ของพวกเรา ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเจ้าต้องเรียกข้าว่าสามี เซวียสี่ต้องเรียกข้าว่านายท่าน เข้าใจหรือไม่" ฮุนลิมองท่าทางปากอ้าตาค้างของพวกนางอย่างนึกสนุก

ไม่ผิดที่หานเสี่ยวเจากับเซวียสี่จะจ้องมองจนดวงตาแทบถลนจากบ่า ฮุนลี้ที่แต่งกายเป็นบุรุษหน้าอกราบเรียบ ผมเกล้าเป็นมวยทรงสูง สวมเสื้อแขนสั้นและกางเกงขายาวอย่างรัดกุม แขนวนกระปี่ไว้ที่เอว ดูปราดเปรี้ยวทั่วทั้งร่าง เปลี่ยนจาก 'จอมยุทธ์หญิง' กลายเป็น 'จอมยุทธ์ผู้สง่าผ่าเผย'

นางใช้วิชาแปลงโฉมเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าเล็กน้อยพร้อมติดลูกกระเดือกปลอม ดวงหน้าที่เดิมงามเจิดจรัสจึงมีความแข็งแกร่งของบุรุษเพิ่มขึ้นมา แลดูสง่าผ่าเผยอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งรูปร่างนางก็สูงกว่าสตรีทั่วไป ด้วยเหตุนี้เมื่อปลอมตัวเป็นบุรุษจึงไม่ดูเตี้ย

รูปลักษณะบุรุษนี้ของนางทำให้หานเสี่ยวเจากับเซวียสี่สองคนถลึงตามองจนไม่อาจถอนสายตา หากไม่รู้แต่แรกว่านางเป็นสตรีและใช้น้ำเสียงของหญิงสาวพูดคุยกับพวกนาง พวกนางคงคิดว่าฮุนลี้เป็นบุรุษจริงๆ!

ฮุนลี้ปลอมตัวเป็นบุรุษ ปรับตัวให้คุ้นเคยได้อย่างรวดเร็ว พลันยื่นมือไปโอบหานเสี่ยวเจาเข้าสู่อ้อมแขน ขณะที่มืออีกข้างเชยคางนางขึ้นอย่างหยอกเย้า กระทั่งแววดายังเปลี่ยนเป็นแววดาของบุรุษหนุ่มที่มองหญิงสาว จ้องมองจนหานเสี่ยวเจาหน้าแดงใจเต้นรัวขึ้นมาโดยไม่อาจห้ามได้

"ภรรยา เรียกสามีให้ข้าฟังหน่อย" เสียงของนางเปลี่ยนเป็นเสียงของ

บุรุษ ทำให้ห่านเสียวเจาะตะลึงจนดวงเนตรคู่งามถลึงโตยั้งขึ้น นัยน์ตากว้างน้อยใสซื่อไร้ความผิดแสนน่ารักน่าเอ็นดู พาให้อูหลิขบขันจนคลี่ย้มอดบิบดวงหน้าเล็กนวลอิมน้ำของห่านเสียวเจาะไม่ได้

"เจ้าทำความคุ้นเคยดูก่อน หลังเข้าเมืองจะตื่นตกใจเช่นนี้ไม่ได้ ถ้าให้ทหารเฝ้าประตูเมืองจับพิรุณได้จะต้องร่วนวายแน่ เข้าใจหรือไม่ ภรรยา"

"เจ้า...เจ้าเป็นสตรีจริงหรือ"

"ข้ายอมเป็นสตรีแน่ คั่นก่อนเจ้าก็เห็นหมดแล้วมิใช่หรือ"

ห่านเสียวเจาะจึงได้ถูกคิดถึงคั่นก่อนที่อูหลิถอดเสื้อผ้า บนตัวพันเพียงผ้าผืนเดียว สดส่วนว่าโค้งอวบอ้วนนั้นเป็นของสตรีจริงแท้แน่นอน

หญิงสาวลั่นเลี้ยวจิตใจ ถึงเรียกขึ้นคำหนึ่งอย่างขวยเขิน "สามี"

"เด็กดี" อูหลิลูบใบหน้าเนียนละเอียดของฝ่ายตรงข้ามอีกครา ตัวนางงามหยาดยิ้มโดยกำเนิดอยู่แต่เดิม เมื่อปลอมตัวเป็นบุรุษขึ้นมาจึงครอบครองดวงตารูปดอกท้อแบบคุณชายเสเพล ทุกการขมวดคิ้วและคลี่ยิ้มล้วนแฝงด้วยเสน่ห์ยั่วยวนหญิงสาว

เซวี่ยสี่มองตะลึงไปเช่นกัน ครั้นเมื่อได้สติก็อดเผยแววตาเลื่อมใสออกมาไม่ได้ รีบเปลี่ยนคำพูดทันที "นายท่าน รูปโฉมของท่านนี้หล่อเหลาโดยแท้!" ตอนพูดยังยกนิ้วโป้งชูขึ้นแสดงความชื่นชมอีก

อูหลิยิ้มเจ้าชู้ทำที่ดูเปิดเผย "นางหนูปากหวาน ข้าชอบ" กล่าวจบก็ลูบใต้คางเซวี่ยสี่ทีหนึ่ง จากนั้นก็โอบห่านเสียวเจาะเดินไปทางรถเทียมลา

ห่านเสียวเจาะยังคงจับจ้อง 'บุรุษ' ตรงหน้าอย่างอัศจรรย์ใจ ท่าทางที่ดวงตารูปเมลิ็ดซิง* เบิกกว้างชวนให้คนสงสัยรักใคร่โดยแท้ ทำให้อูหลิ

* ซิง หมายถึงแอบปรักคอด เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (บัวย) ชาวจีนมักเปรียบดวงตาที่กลมโตว่าเหมือนเมลิ็ดซิง

เกิดความรู้สึกอยากปกป้องอย่างอดไม่ได้ เหมือนกับเป็นบุรุษคนหนึ่งจริงๆ พลันยื่นแขนอุ้มนางขึ้นวางบนรถเทียมลา

เขวียสีกี่ขึ้นรถเทียมลาเช่นกัน ครั้นนายท่านบังคับรถออกเดินทาง อยู่ด้านหน้า นางก็กระซิบข้างหูคุณหนูอย่างขี้อ่อน "ฮูหยิน นายท่านรูปงามจริงๆ บ่าวยังอยากเป็นอนุของเขaleyเจ้าค่ะ"

หานเสี่ยวเจาพยักหน้าเห็นด้วย จากนั้นจึงส่ายหน้าพลางทอดถอนใจอีก เอยกับเขวียสีกี่เสียงเบา "ตอนนี้ข้าถึงได้รู้ พวกเราปลอมตัวเป็นบุรุษ ไม่เหมือนเลยสักนิด มินาแวบแรกก็ถูกผู้อื่นมองออกแล้ว เหลือบดูคนเขา แต่งเหมือนเพียงไร กระทั่งลูกกระเดือกยังมี ทำให้ข้าเปิดหูเปิดตาจริงๆ"

ถ้อยคำสนทนาแฝงความไร้เดียงสาและตรงไปตรงมาอย่างน่ารักนี้ ชวนให้อูหลิงที่บังคับรถอยู่ด้านหน้าอดยกมูปากคลี้อยมิได้

ประตูเมืองมีทหารคุมทางเข้าออกอยู่ ขณะเข้าเมือง หานเสี่ยวเจากับเขวียสีกี่ก็ประหม่ายิ่ง อูหลิงปลอบขวัญพวกนางเสร็จก็ก้าวไปข้างหน้า ทักทายยิ้มหัวกับบรรดาทหารอย่างมีมาด ตอนที่ยื่นหนังสือผ่านเข้าเมือง ได้ถือโอกาสแทรกเงินให้ก้อนหนึ่ง ทหารเฝ้าประตูเมืองซึ่งนำหนักก้อนเงิน ในมือก่อนเก็บใส่ผ้ารัดเอว ปราดมองคนในรถส่งเดชแวบหนึ่ง จึงปล่อยพวกนางผ่านไปอย่างง่ายดาย

ทั้งสามคนเข้าเมืองอย่างราบรื่น อูหลิงที่บังคับรถอยู่ด้านหน้าได้ยินเสียงพูดคุยของคนทั้งสองในรถ

"ฮูหยิน นายท่านหาหนทางได้จริงๆ ไม่รู้เขาใช้วิธีอะไร แม้แต่หนังสือผ่านเข้าเมืองของพวกเรายังจัดหามาได้"

"นั่นสิ โชคดีที่พวกเราเจอสามี มิเช่นนั้นย่าแยะแน่"

นายบ่าวสองคนคำหนึ่งก็ 'นายท่าน' อีกคำหนึ่งก็ 'สามี' ยั่วให้อูหลี ขบขันจนต้องยกปากยิ้มขึ้นอีก รู้สึกว่านายบ่าวคู่นี้ช่างน่าสนใจจริงๆ

ตลอดทางนี้นายบ่าวสองคนนั่งบนรถเทียมลา ชะโงกหน้ามองไปรอบทิศ มองดูร้านค้าสองข้างทางและผู้คนที่ยืนดูไปมาด้วยอาการเบิกตากว้างหรือไม่ว่าก็ยิ้มประดับมุมนึกปากบ่อยครั้ง แลดูคล้ายสุขใจยิ่งนัก

อูหลีรู้ว่าสตรีที่ถูกเลี้ยงดูในท้องหอน้อยนักจะมีโอกาสออกจากเรือนโดยไม่ต้องเอ่ยถึงการเดินเตร็ดเตร่ไปทั่ว จึงอ้อมไปทางตลาดเป็นพิเศษเพื่อให้พวกนางได้ดูอย่างสนใจอยาก

อูหลีบังคับรถเทียมลามมาถึงตลาดม้า ขายรถเทียมลาที่นั่น และเปลี่ยนเป็นรถม้านั่งสบายคันหนึ่ง แล้วพา 'ภรรยา' ของนางกับ 'สาวใช้' ไปเดินตลาดต่อ ยามพบแผงขายดอกไม้ยังซื้อดอกหนึ่งอย่างเข้าที่มอบให้ภรรยาใช้ปักบนเรือนผม

"ภรรยา ดอกไม้นี้คู่ควรกับเจ้าจริงๆ" อูหลียิ้มยิ้มจนดวงหน้างามปานดอกท้อ เกี้ยวพานสุหทัยของตนขึ้นมากลางถนน เป็นดั่งคาคานเสี้ยวเจ้าพวงแก้มผุดสีแดงระเรื่อประดุจเมฆสองก้อน ขับให้หญิงสาวงามอ่อนช้อยยิ่งกว่าบุปผา งามเลิศล้ำหาใดเปรียบ

เขยี่ขี้ที่อยู่ด้านข้างก็ผสมโรงกล่าวชมเชย "สุหทัยงดงามยิ่ง นายท่านตาถึงยิ่งนักเจ้าค่ะ"

หานเสี้ยวเจ้ายิ้มอย่างเขินอาย ตอบอูหลีเสียงเบา "ขอบคุณสามี"

ทั้งสามคนพูดคุยหัวเราะกันตลอดทาง อูหลีเห็นว่าเดินตลาดได้

พอประมาณแล้วจึงบังคับรถม้ามุ่งไปยังโรงเตี๊ยม

นางขอห้องอย่างดีสองห้อง ให้เสี่ยวเอ๋อร์ของโรงเตี๊ยมตระเตรียมของกินเล็กน้อยส่งมายังห้องพัก เมื่อจัดให้ทั้งสองคนพักผ่อนแล้ว นางจึงออกจากโรงเตี๊ยม เดินมุ่งหน้าไปทางถนนบุปผาทางทิศตะวันตกของเมือง

ถนนบุปผาสายนี้มีหอโคมเขียวและบ่อนพนันไม่น้อย เวลาพลบค่ำโคมไฟบนถนนบุปผาถูกจุดติด และหญิงสาวทั้งหลายต่างก็ประพินโฉมเตรียมพร้อมนานแล้วเช่นกัน โดยต่างนั่งบนขอบหน้าต่างโปรยยิ้มหยาดยิ้มให้บุรุษที่เดินไปมาบนถนน รอคอยแขกประจำมาเยือน

อุหลี่คลี๋มั่งดงาม ดวงตารูปดอกท้อคู่้นชายตามองพวกนางอย่างเปี่ยมลิเฒ่หา บรรดาหญิงสาวเหล่านั้นที่แรกยังคงมองอุหลี่อย่างหวานเฒ่ แต่แล้วเพราะแววตาของคุณชายท่านนี้ลึกล้ำเกินไป ไม่มีท่าที่รุ่มร่ามแตกต่างจากบุรุษอื่น อีกทั้งสีหน้าปราศจากแววเจ้าชู้โดยสิ้นเชิง แววตามุ่งมั่นคล้ายกำลังขึ้นชมหยกงามอันไร้ที่ติ นั่นกลับจ้องมองจนพวกนางดวงหน้าร้อนผ่าวขึ้นมา พวกนางก็พากันเก็บรอยยิ้มหวานหยาดเฒ่ โดยไม่ทันรู้ตัว เผยแววเฉยอายออกมา

อุหลี่หยอกเฒ่าพวกนางจนหน้าแดงยังไม่พอ นางยังประสานมือโค้งคารวะไปทางพวกนางด้วยท่าที่จริงจัง ประหนึ่งในสายตานาง หญิงสาวเหล่านี้ก็เหมือนคุณหนูตระกูลใหญ่ที่ควรค่าแก่การเคารพขึ้นชมปานนั้น ขณะที่นางหมุนตัวจากไป เงามหลังอันสง่าผ่าเผยก็ประทับในดวงใจของบรรดาแม่นางกลุ่มหนึ่ง พัดกระพือระลอกคลื่นให้หลงเหลืออยู่

"เขาเป็นใครกัน" หญิงสาวคนหนึ่งถามเสียงเบา ทอดตามองเงาหลัง

ที่จากไปนั้น โบหน้าอ้ายอวรณ์

"เป็นผู้มาใหม่คนหนึ่งกระมัง"

"หากถูกเขาต้องตา กลายเป็นหญิงงามรู้ใจของเขาคงจะดีไม่น้อย..."

หนึ่งในนั้นกล่าวความในใจของบรรดาหญิงสาวออกมา หากเลือกได้ พวกนางหวังว่าจะสามารถเลือกแซกที่ตนเองชมชอบได้ เช่นเดียวกับ คุณชายที่ส่งฝ่าเผย โดดเด่นเหนือคนทั่วไปคนนั้น

"อา ดูนั่น เขาหยุดเดินแล้ว"

สายตาของเหล่าหญิงสาวล้วนจับอยู่ที่คนผู้นั้น เห็นเขาหยุดตรง หน้าหอโคมเขียวแห่งหนึ่ง ตามด้วยเลิกลายอาภรณ์ก้าวผ่านธรณีประตู เข้าไป โดยมีเด็กรับใช้ต้อนรับนำเดินเข้าด้านใน

หอโคมเขียวนั้นคือหอจ้อยเยวี่ และสองสามเดือนนี้หอจ้อยเยวี่ มีหญิงสาวคนใหม่เข้ามา นามว่า 'หลันเออร์'

บรรดาหญิงสาวมองตากันและกัน ก่อนเบือนหน้าส่องไปทางอื่น บ้างก็ใช้พัดปิดใบหน้า บ้างก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปาก พวกเธอหลบซ่อนใจ

จริงดังว่าบุรุษล้วนรักใคร่โฉมงาม หลันเออร์ผู้นั้นคือยอดบุปผาของ หอจ้อยเยวี่ รูปโฉมงามสะคราญเจิดฉายเป็นที่เลื่องลือ

พวกนางกล่าวมิดี อุหลิมุงมาหายอดบุปผาหลันเออร์จริง ๆ

แม่เจ้าเจียวซานหญิงที่เข้ามาต้อนรับอายุราวสามสิบกว่า ท่วงท่า ชดช้อยงามพอเหมาะ เป็นผู้ดูแลของหอจ้อยเยวี่ เมื่อเห็นอุหลิมุงมาในรูปโฉม คุณชายงามเลิศเช่นนี้ ดวงตาหยาดเยิ้มคู้้นั้นพลันลุกวาว

"คุณชายท่านนี้รูปโฉมหล่อเหลาจริงเชียว ท่านมาจากต่างเมืองหรือ มีทราบชื่อเสียงเรียงนามว่าอย่างไร"

อุบลีลี้ยิมพลางโบกพัดจีบที่ซื้อมาจากร้านขายภาพ "ข้า่น้อยแซ่ฮู
ชื่อมีอักษรเดียวคือหลี่ ผู้แซ่ฮูมาเยือนตามเสียงเล่าลือ เพราะได้ยินว่า
แม่นางหลันเอ๋อร์ของพวกเจ้าเลอโฉมที่สุด หวังว่าจะได้พบหน้าสักครา"

พอเอ่ยปากก็ขานชื่อยอดบุปผาหลันเอ๋อร์แล้ว เจียวซานเหนียง
ดวงหน้าเจือรอยยิ้ม ทว่าในใจกลับพิศมองฝ่ายตรงข้ามอย่างระวังมากขึ้น

"คุณชายอุตาทถึงนัก หลันเอ๋อร์ของพวกเราเป็นถึงยอดบุปผาของ
หอจ้วยเยวี่ งามเพริศพิ้งเหนือผู้ใด ธรรมดาไม่รับแขก นอกเสียจาก
ราคาสูงพอ..."

อุบลีลี้เลิกคิ้ว "ต้องการเท่าใด"

เจียวซานเหนียงชูนิ้วสามนิ้ว

อุบลีลือบบริภาษในใจ อุบลันผู้นี้ช่างรู้จักหาเงินโดยแท้! "สามร้อยตำลึง
ไซ้หรือไม่ได้!"

"คุณชายล้อเล่นแล้ว หลันเอ๋อร์เป็นยอดบุปผาของหอเรา อย่างไร
ก็ต้องสามพันตำลึง"

อุบลีลิตะลึงงัน เหลือบมองเจียวซานเหนียงวูบหนึ่ง รอยยิ้มบนใบหน้า
เปลี่ยนเป็นอิมครีมีเล็กน้อย "สามพันตำลึง? ราคานี้ไ้ก่กล่าวผิดไปกระมัง"

"มิผิดๆ หลันเอ๋อร์กกล่าวไว้ ต้องการเรียกนางก็ต้องราคานี้"

อุบลีถามอย่างห้าวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "ข้าพุดเมื่อใดว่าจะเหมา
ตัวนาง"

"โอ คุณชาย แม่นางหลันเอ๋อร์กกล่าวไว้แล้ว นางต้องใจคุณชาย
หากคุณชายต้องการพบนางก็ต้องซื้อเหมาตัวนาง มิเช่นนั้นนางจะไม่พบ
คุณชาย"

อุบลียกมุมปาก พัดจีบในมือจนเงินจะถูกนางบีบพังอยู่รอมร่อ นางฝันชมความเดือดดาลในใจ เพียงพึมพำขึ้นมาคำหนึ่ง "พ่อไก่เหล็ก"* ก่อนหยิบตัวเงินสามพันตำลึงใบหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะอย่างไม่สบอารมณ์

"ได้! ข้าจะใช้เงินสามพันตำลึงซื้อหมานาง!"

ตัวเงินสามพันตำลึงนี้เท่ากับค่าไถ่ตัวของยอดบุปผาคนหนึ่งแล้ว เจียวซานเหิงยืมจนตาหี พลันรับมาอย่างลึงโลด ตะลึงตะลาน ค้างค่าน้อยอย่างประจบประแจง

"คุณชายรีบขึ้นไปนั่งเถิด หลันเอ๋อร์รอท่านอยู่เลยเจ้าคะ!" เจียวซานเหิงยทางหนึ่งรับรอง ทางหนึ่งสั่งให้คนนำคุณชายไปยังเรือนหลัง ขณะเดียวกันก็ลอบไต่ครวญในใจ เดิมทีนางได้รับคำสั่งของ หลันเอ๋อร์ผู้เป็นนาย กล่าวว่าเมื่อได้พบกับคุณชายแซ่ฮูก็ให้เรียกร้องอีกฝ่าย สามพันตำลึง อีกฝ่ายจะต้องมอบให้อย่างแน่นอน นางยังรู้สึกกังขา กลับคิดไม่ถึงว่าจะมีคุณชายแซ่ฮูที่ยอมหลับหูหลับตาซื้อขึ้นมาจริง ๆ

อุบลียกขึ้นด้วยสีหน้าเครียดขริ้ม ตามแม่นางที่นำทางอยู่ด้านหน้า เดินมุ่งไปทางเรือนหลัง

นางถูกเชิญเข้าไปยังห้องรับรองห้องหนึ่ง บรรดาสาวใช้ยกสุรากับของว่างมา จากนั้นไม่นานหลันเอ๋อร์กี้เล็กม่านเยื้องกรายเข้ามา อุบลีพอเห็นอีกฝ่ายก็มองพิจารณาตั้งแต่หัวจรดเท้า ขณะที่หลันเอ๋อร์กี้กลับกำชับสาวใช้สองคนอย่างยื้ม ๆ

"เออละ พวกเจ้าออกไปเถิด"

ครั้นสาวใช้เหล่านั้นออกไป อุบลีก็เข้ามาตรวจสอบข้างประตูทันที

* พ่อไก่เหล็ก เป็นสำนวน หมายถึงคนตระหนี่ถี่เหนียว ขนสั๊กเส้นก็ไม่ยอมให้หลุดร่วง

ป้องกันกำแพงมีหู

"วางใจเถิด เจียวซานเหยิงเป็นคนของข้า หอโคมเขียวนั้นนางเป็นคนเปิด ข้าสั่งไว้แล้วว่าไม่ให้ผู้ใดเข้าใกล้"

"อะไรนะ!" อุหลี่เหลียวหลังไปชี้ังตาใส่เขา "นางเป็นคนของเจ้า? เจ้าไปไม่บอกนางว่าข้าก็เป็นคนของเจ้า กลับเอาเงินสามพันตำลึงไปจากข้าเสียได้"

"ข้าเป็นคนสั่งนางเอง ไม่ว่าบุรุษผู้ใดจะจางานซื้อต้องการพบข้า จำต้องนำเงินออกมาสามพันตำลึง มีผู้ใดรู้กันว่าเจ้าจะปลอมตัวเป็นบุรุษมาเยือน"

"ดีนั่นะ" อุหลี่ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ถลาไปข้างหน้า กดเขาไว้กับเตียง "หญิงมากตณหา คั้นเงินสามพันตำลึงมา มิเช่นนั้นจะจัดการเจ้าเสีย!"

อุหลี่ทำท่าทางเห็นกระหายอย่างต้องการใช้กำลังข่มเหงขึ้นใจ กิริยาหยาบคายปราศจากการถนอมพิศุษาอาลัยหยก* โดยสิ้นเชิง ทว่าอุหลี่ที่ถูกนางทาบทับอยู่ด้านล่างกลับไม่ประหม่าแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับมองนางอย่างสงบนิ่งเยือกเย็น

"ตัวเงินจ่ายออกมาแล้ว มีที่ใดมีหลักว่าต้องคืน เจ้าอ่อนโยนหน่อยเถอะ อย่าหยาบคายเช่นนี้"

"ข้าจะหยาบคายกับเจ้าแล้วจะทำไม!" อุหลี่เปิดسابเสื้ออีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจ ถอดผ้ารัดเอวของอุหลี่ กระชากเฉียงมบังทรง เผยส่วนหน้าอกคู่นั้นออกมา

อุหลี่ลี้ตามองหน้าอกสูงชันนั้น นางยื่นมือไปทั้งลูบคลำทั้งบีบคั้น

* ถนอมพิศุษาอาลัยหยก เป็นสำนวน หมายถึงบุรุษที่รักทะนุถนอมคอยเอาใจจดจ่อ

"ทำไมหรือ วัสดุอะไร ไฉนอ่อนนิ่มปานนี้"

อุหลันกลับมีท่าทีเกียจคร้าน ปล่อยให้นางรังแกโดยไม่ขัดขืนแะแสะ "นิ่มแล้วจะเหมือนจริงได้อย่างไร เบาหน่อย อย่าทำเสียละ จ่ายไปหนัก ยิ่งนัก"

เสียงกล่าววาจาของยอดบุปผามีไซ่เสียงอ่อนโยนรื่นหูอีก แต่เป็นเสียงต่ำแหบพร่าทว่าหนักแน่นมั่นคงของบุรุษ อุหลันที่ถูกทับอยู่ได้กั้นนางเป็นบุรุษเต็มตัวผู้หนึ่ง และเป็นผู้คุมกฎแห่งหุบเขาหมื่นบุปผา เขาปลอมตัวเป็นสตรี ซ่อนตัวอยู่ในหอโคมเขียวแห่งนี้

อุหลันแค้นเสียงเฮอะก่อนเอ่ย "ข้าชักอยากดูแล้ว หน้าอกสามพันตำลึง จะกระชากวิญญูณได้ถึงชั้นไหนกัน ซิ! ดูท่าคงไม่เท่าไร แยกว่าของข้ามากโข"

"เจ้าลูปพอแล้วหรือไม่ ลูปพอก็ลุกขึ้น!"

"แน่นอนว่ายังไม่พอ ยังมีด้านล่างที่ต้องตรวจสอบ" อุหลันยื่นมือคว้าหมับไปที่ใต้สะโพกของเขาอย่างชั่วร้าย

อุหลันพลันหยุดยั้งมือมารของนาง ทั้งสองต่อสู้กันซูลมุนบนเตียงอย่างรวดเร็ว ในช่วงพริบตาที่รับส่งกันหลายสิบกระบวนท่า

จากนั้นอุหลันพลันม้วนตัวกลับหลัง ถลาลงจากเตียง กระโดดไปนอกกระยะสามฉี้อ* ปกป้องหน้าอกตนเองพลางเอ่ยว่า "ข้าชายศิลป์ ไม่ขายตัว"

อุหลันชี้น่าก่นด่าเขา "โกงเงินข้าไปสามพันตำลึง ข้าจะถลกหนังเจ้าอย่างไรก็ได้!"

* ฉี้อ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

พวกเขาผู้คุมกฎทั้งสี่ฝึกยุทธ์ด้วยกันตั้งแต่เด็ก เติบโตมาด้วยกัน กินนอนอาบน้ำก็ทำด้วยกัน อะไรล้วนเห็นมาหมดสิ้น ต่อให้โตแล้ว แม้หญิงชายแตกต่างกัน ทว่าพวกเขาแต่ไรมาก็ไม่ยึดติดจนเคยชิน ไม่เคยแยแสสายตาของคนทั่วไปมาก่อน พุดจาตรงไปตรงมา อุหลีกับอุหลันยังสู้กันมาตั้งแต่เด็กจนโต สนุกสนมยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ อุหลันอายุมากกว่าอุหลีหนึ่งปี ไม่เพียงเห็นนางเป็นน้องสาว ยังเห็นนางเป็นเหมือนน้องชายของตนเองด้วย

"สามพันตำลึงนับเป็นอะไรได้ เจ้าน่าจะดำกินดำ* จากพวกโจรลุ่มน้ำมาได้ไม่น้อยกระมัง"

อุหลีชี้ขี้ตาโต ตามด้วยกระจ่างแจ้งในบัดดล "อ้อ! ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น เจ้ารู้ข่าวตั้งแต่ต้นแล้ว ข้าก็ว่าโยเจ้าจึงเป็นสิงโตอำปากกว้างเช่นนั้น** ที่แท้ก็อยากแบ่งน้ำแกงกิน!"

ในใจนางคับแค้นนัก ก่อนจะเดินทางมาหาอุหลันที่นี้ นางไม่ได้ส่งข่าวบอกเขาล่วงหน้าว่าตนเองขึ้นเรือสินค้าแล้ว อุหลันจะต้องส่งส่วยกลับไปสืบข่าวของนางแน่ ด้วยเหตุนี้ถึงได้รู้เรื่อง

มูมปากงามสง่าของอุหลันกระดกขึ้นเป็นรอยยิ้มชั่วร้าย "หาได้เป็นเช่นนั้น เดิมทีข้าเป็นห่วงความปลอดภัยของเจ้า ถึงได้ส่งส่วยลับออกไปตามหาข่าวของเจ้า ด้วยนิสัยเจ้าแล้วจะต้องฉวยโอกาสดำกินดำแน่ ข้าเพียงลี้มซึมเศษเนื้อเล็กน้อยแก้กระหายเลยตามเลยไปก็เท่านั้น"

"สามพันตำลึงที่ใดเรียกว่าเศษเนื้อ ที่แท้กำลังดูดเลือดข้า แทะกระดุกข้าอยู่ต่างหาก!"

* ดำกินดำ หมายถึงการใช้วิธีการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาจัดการฝ่ายตรงข้าม

** สิงโตอำปากกว้าง อุปมาถึงละโมภโลกมากหรือยื่นเงื่อนไขที่เอาแต่ได้ฝ่ายเดียว

"เจ้าก็รู้ ข้าเป็นชายชาตรีซ่อนตัวอยู่ในหอโคมเขียวไม่ตายตาย หากเจ้าเมาตัวข้า ก็ทำให้ข้าสะตอกขึ้นบ้าง"

"เมาตัวเจ้าทำแค่เป็นพิชีกีพอ ไยต้องรับเงินจริงด้วย"

"ถูกเจ้าเมาตัว ข้าก็ไม่มีเงินเข้าบัญชีนะสิ พวกเค้าใช้จ่ายเสื้อผ้า อาหารการกินใช่น้อยๆ เสียที่ใด"

อุหลี่ถลึงตามองเขาพลางกัดฟันกรอด เดินมาหน้าโต๊ะอย่าง กระพืดกระพืด หยิบสุราไหหนึ่งขึ้น เปิดฝาออกดมดู กลิ่นหอมฟุ้งของสุรา ไชยแตะะจุมก ลำพังแค่กลิ่นสุรานี้ดมดูก็แตกต่างแล้ว จะต้องเป็นของชั้นดีแน่

นางแค้นเสียงเฮอะหนักๆ "เจ้ารู้จักเสพสุขโดยแท้ กินของดี สวมเสื้อผ้าดีๆ พักที่ดีๆ ข้ายังได้ที่ขายรอยยิ้มหาเงิน ไยเจ้าไม่ไปเป็นชายบำเรอ เสียเลยเล่า มาแย่งเงินทองกับสตรีที่หอนางโคมเช่นนี้ ช่างไร้ยางอายจริงๆ"

อุหลี่หันมีใบหน้านามเลิศตั้งแต่เกิด รูปร่างสูงโปร่งเช่นบุรุษทางใต้ เดิมก็เป็นบุรุษที่มีใบหน้านามดุจสตรี เพียงแค่แปลงโฉมอีกเล็กน้อยแล้ว ประทีนโฉมอีกสักหน่อย ก็เปลี่ยนเขาเป็นหญิงสาวนุ่มนวลสะสวยได้ทันที

เขาเดินมาที่ข้างกายอุหลี่ หยิบไหสุราขึ้นรินสุราให้นางเจ็ดส่วนของจอก ก่อนแยมั้มพราวเสน่ห์

"เจ้าแต่งกายเป็นบุรุษมาหอโคมเขียว ก็แค่หาเหตุผลเข้าห้องข้า เป็นประจำให้คนนอกดู นี่ข้าช่วยเจ้าอยู่ หากเป็นเช่นนั้นก็จะไม่มีใครสงสัยฐานะของเจ้าและข้า"

"เฮอะ ข้าปลอมเป็นบุรุษก็เพื่อพาหญิงสาวสองคนเดินทางต่างหาก"

อุหลี่นเล็กคิ้ว "หญิงสาวสองคน? มาจากที่ใดกัน"

"ช่วยมาจากบนเรือ"

"โธ่ ไฉนจู่ๆ ถึงเกิดปัญญาอยากทำความดีขึ้นมา"

อุบลก็กำลังจะเล้าออกมาอย่างละเอียดย แต่พอนึกถึงรูปโฉมงดงามของนางเสียวเจ้า เหลือบดูอุบลันแวนหนึ่ง ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงเปลี่ยนคำพูด "ข้าอรมณดี อยากช่วยก็ช่วย จะว่าไป เจ้ามีข่าวของโจรระคะนั้นหรือไม่"

พูดถึงเรื่องสำคัญ อุบลันที่เดิมที่มีท่วงท่าหยอกล้อก็เปลี่ยนเป็นจริงจัง

"คนของข้าสืบได้ว่าคนผู้นี้เคยปรากฏตัวที่เมืองจี้เจิง แต่น่าเสียดายตั้งแต่ต้นจนจบไม่อาจจะบุกรุกเคลื่อนไหวของเขาได้แน่ชัด คนผู้นี้มีความสามารถมาก มาไร้เงาไปไร้รอย แม้แต่สายลับของข้าก็ยังสืบไม่พบ ยิ่งไม่รู้ว่าเขาหน้าตาเป็นเช่นไร เพื่อไม่เป็นการแหวกหญ้าให้รู้ตื่น ข้าได้ถอนกำลังคนออกมาแล้ว แผนการตอนนี้คือรอเขามาติดกับเท่านั้น"

นี่คือสาเหตุที่อุบลันแฝงตัวอยู่ในหอโคมเขียว ปลอมตัวเป็นหญิงเฝ้าตรอกกระต่าย* ที่หอจ้วยเยวี่สามเดือน เป้าหมายก็เพื่อล่อโจรระคะลึกลับผู้นี้

หุบเขาหมื่นบุปผาตั้งอยู่ในหุบเขาลึกของซีซาน มีประมุขหุบเขาอุยี่เสวี่เป็นผู้ปกครอง ข้างกายมีผู้คุมกฎทั้งสิ้นคู่กัน ตั้งตนเป็นพรรคคนที่นี้ทำตามใจตนเองมาแต่ไหนแต่ไร มีทั้งด้านดีและด้านร้าย พวกเขาไม่สนใจเรื่องราวในยุทธภพ ทำตัวลึกลับสุดแสน ต่อให้พวกเขาเข้าออกยุทธภพก็ไม่มีทางเอ่ยนามหุบเขาหมื่นบุปผา ด้วยเหตุนี้คนในยุทธภพจึงมีความเข้าใจเกี่ยวกับหุบเขาหมื่นบุปผาไม่มากนัก รู้เพียงพวกเขาไม่ควรต่อแยะด้วยเท่านั้น

* เฝ้าตรอกกระต่าย เป็นสำนวน หมายถึงนั่งรอให้โชคลาภหรือโอกาสลอยมาหา มีตำนานเล่าว่าในสมัยจั้นกั๋ว มีชาวนาเห็นกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งมาชนต่อไม้ตาย เขาจึงไม่ไปทำนา นั่งรอให้กระต่ายวิ่งมาชนต่อไม้ตายอีก

ทว่ามีคนว่างไม่มีเรื่องกระทำการหาเรื่องพวกเขาเข้า

ระยะนี้ในยุทธภพปรากฏโจรราคะคนหนึ่งขึ้น ประกาศว่ามาจากหุบเขาหมื่นบุปผา เป็นการยั่วให้คนในหุบเขาหมื่นบุปผากราดเกรี้ยว คนผู้นั้นอยากเสพสมกับสตรีก็เป็นเรื่องของเขา กลับกล้าทำไม่กล้ารับ จะต้องมาอ้างชื่อหุบเขาหมื่นบุปผาหลอกลวงผู้คนให้ได้ เช่นนี้ก็อย่าว่าพวกเขาไม่เกรงใจก็แล้วกัน ด้วยเหตุนี้ประมุขหุบเขากับผู้อาวุโสทั้งหลาย จึงส่งผู้คุมกฎนามอุหลันกับผู้คุมกฎจึงจอกนามอุหลีออกมาจับคนก่อน และยังประจบเหมาะให้ผู้คุมกฎวัยหนุ่มสาวได้ออกมาฝึกปรีดีฝีมือในยุทธภพอีกด้วย

เหล่าผู้อาวุโสคิดเห็นตรงกันว่าอุหลันกับอุหลีทั้งสองคนมีนิสัยอ่อนโยนลึกล้ำพราวเสน่ห์ งามได้ยัต์ได้ ที่ซึ่งควรเจ้าเล่ห์ก็เจ้าเล่ห์ ที่ควรปลิ้นปล้อนก็ไม่มีทางเกรงใจ ประจบเหมาะสามารถต่อกรกับโจรราคะที่เจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อน อีกทั้งพวกเขามีรูปโฉมบุรุษก็ได้สตรีก็ได้ ถือเป็นเหยื่อล่อลวงโจรราคะให้มาติดกับที่ตีที่สุดได้พอดี

อุหลันออกจากหุบเขาเมื่อสามเดือนก่อน ระหว่างทางก่อนที่อุหลีจะมารวมตัวกับอุหลัน อุหลีจึงถือโอกาสช่วยหนานเสี่ยวเจากับเชวี่ยี่ไฉ่ไว้

อุหลันเชี่ยวชาญการคาดเดาจิตใจบุรุษ เขาหำหาญละเอียดลอออธิบายหลุมพรางที่วางไว้ในสามเดือนนี้ให้อุหลีฟังคร่าวๆ เมื่ออุหลีฟังจบก็จับมือเขา รู้สึกนับถือจากกันยิ่งของหัวใจ

"วางใจเถอะ ข้าจะต้องร่วมมือกับเจ้าแน่นอน นี่เป็นประสงค์ของท่านประมุข แต่ถ้าให้พูดถึงเรื่องความต่ำช้า กะล่อน และเจ้าเล่ห์แล้ว ข้าเทียบเจ้าไม่ได้จริงๆ"

นี่เป็นการพูดจาอ้อมค้อมเพื่อมาด่าทอกันนี่! อุหลันลูปดวงหน้านาง อย่างอ่อนละมุนเจือขุนเคื่อง ก่อนยิ้มหวานเอ่ย "เห็นแก่สามพันตำลึง พี่สาวจะไม่ถือโทษที่น้องสาวปากเสีย"

อุหลันก็ดพ่นกรอดด้วยสีหน้าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน "ท้องข้าหิว ยกอาหาร ที่แพงที่สุดกับสุราดีเข้ามา!"

อุหลันอดยิ้มไม่ได้ขณะปล่อยให้นางพาลพาโล แล้วสั่งคนไปจัดสุราดี อาหารเลิศรสมาอย่างมีไม่ตรีจิต

ขณะที่อุหลันหมุนตัวออกไป อุหลันก็ลอบแผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ นางไม่ใช่แค่ดำกินดำตัวเงินเหล่านั้ ยังมีอัญมณีอีกด้วย ที่มีค่าที่สุดก็คืออัญมณี อย่งไรก็มีใจรุ่มน้ำเป็นแพะ บนเรือเสียวหายอะไรไปบ้างล้วนโยนทั้งหมด ให้ใจรุ่มน้ำเป็นพอ หนนี้นางนับว่าได้ลาถลอก้อนโต

ด้วยเหตุนี้อุหลันจึงใช้ชีวิตสุขสบายกินอ้อมหน้าสำราญในเมืองจีเจิง กลางวันนางใช้ฐานะบุรุษพาภรรยางามพริ้มเพราไปกับสาวใช้ไปเดินถนน กลางคืนก็ไปเที่ยวหญิงคณิกาที่หอโคมเขี้ยว ยืนยันซื้อเสียดคุนชายเสเพล เจ้าชู้ของนาง

ทว่าไม่กี่วันต่อมาข่าวลือที่อุหลันมีมือเดิบจ่ายสามพันตำลึงซื้อเหมา ยอดบุปผาหอโคมเขี้ยวก็กลายเป็นหัวข้อสนทนาของชาวบ้านหลังอาหารหรือ เวลาตีเมษา ล้วนกล่าวกันว่าคุนชายผู้มีโชคจากหญิงงามไม่น้อย นอกจาก สุหยินของตนจะดงามดุจเทพธิดา ยอดบุปผาที่งามเลิศเหนือมวลบุปผา หลันเออร์ก็ยังคงรักเขาจนหมดหัวใจ

วันนี้ในโรงเตี๊ยมตลาดล่าไปด้วยผู้คน อุหลันกลับมาจากข้างนอก

ก็ได้กลืนผิดปกติ ทว่าภายนอกนางมิได้แสดงท่าที ยังคงขึ้นบันไดตามปกติ
หลังจากนางขึ้นบันได แยกชั้นล่างสองคนก็ลุกขึ้นเงียบๆ ส่งสายตา
ให้กัน ก่อนเดินขึ้นบันไดตามนางไป

หานอยู่กับพวกพ้องอีกคนหนึ่งมาถึงยังห้องอย่างดีที่อุหลิพัก เงียบฟัง
ความเคลื่อนไหวข้างใน แต่รออยู่นานกลับไม่ได้ยินเสียงใดดังขึ้นเลย
พวกเขารู้สึกประหลาดใจจึงผลักประตูเข้าไปอย่างเงียบเชียบ พลันตกใจ
พบว่าพี่น้องที่ซ่อนตัวอยู่ด้านในได้หมดสติล้มลงกับพื้นแล้ว

หานอุลือร้องย่ำแย่ในใจ แต่กลับไม่ทันเวลา พวกพ้องอีกคนล้มลง
กับพื้น ส่วนเขาถูกสกัดจุด

"สะกดรอยตามข้าทำไม!" อุหลิถามเสียงหนัก

หานอุโตนสกดจุด ขยับเขยื้อนไม่ได้ คนที่มาหยุดยืนอยู่ด้านหลังเขา
เขามองไม่เห็นหน้าตาของอีกฝ่าย เพียงกัดฟันเอ่ย "ที่นี้ทั้งด้านในด้านนอก
ล้วนถูกล้อมไว้หมดแล้ว เจ้ายังไม่รีบหยุดมือยอมให้จับแต่โดยดีอีก!"

อุหลิเลิกคิ้ว ถามอย่างแปลกใจ "พวกเจ้าเป็นคนของสำนักใด"

"พวกเราคือคนที่จวนอัครเสนาบตีส่งมา"

อุหลิตกตะลึงไปชั่วขณะ จวนอัครเสนาบตี? ช่างน่าแปลกยิ่งนัก ไฉน
คนของจวนอัครเสนาบตีจึงมาหาตัวนาง เมื่อวานอุหลินได้รับรายงานลับ
จากสายลับ กล่าวว่าในเมืองมีกลุ่มคนน่าสงสัยจับตาดูนางกับหานเสี่ยวเจา
อยู่ อุหลินสงสัยว่าคนกลุ่มนี้คือกำลังคนของโจรระคะ เขาปลอมตัวเป็น
ยอดบุปผา เดิมก็เพื่อล่อโจรระคะ กลับคิดไม่ถึงว่าโฉมสะคราญหานเสี่ยวเจา
กลับถูกหมายตาเข้าเสียแล้ว

เพราะเหตุนี้เมื่อคืนอุหลิจึงส่งหานเสี่ยวเจาไปซ่อนตัวอยู่ที่ของอุหลิน

อย่างลับๆ ก่อน ส่วนตนเองก็เข้าออกโรงเตี๊ยมเหมือนเช่นวันปกติ

"เป็นถึงคนของจวนอัครเสนาบดี กลับไม่ใช้ชีวิตในเมืองหลวง มาวิ่งทำลับๆ ล่อๆ อยู่ในห้องข้าเพื่ออะไร"

"พวกเรารับคำสั่งจากท่านอัครเสนาบดีให้มารับคุณหนูกลับไป"

อุหลี่อึ้งจันอีกครั้ง ถามอย่างประหลาดใจ "คุณหนูของบ้านพวกเจ้าคือใคร"

"เฮอะ เจ้าลักพาตัวคุณหนูกับสาวใช้ของเราเดินเตร็ดเตร่ตามถนน กลับไม่รู้ฐานะของนาง?"

หานเสี่ยวเจาเป็นถึงบุตรสาวจวนอัครเสนาบดี!

อุหลี่คาดไม่ถึงอย่างแท้จริง นางเพียงคาดเดาว่าหานเสี่ยวเจาเกิดในตระกูลมั่งคั่ง กลับคิดไม่ถึงว่าหญิงสาวผู้นั้นจะเป็นถึงคุณหนูในตระกูลขุนนาง และขุนนางผู้นี้ค่อนข้างใหญ่โตไปสักหน่อยจริงๆ แค่เล็กกว่าฮ่องเต้เพียงนิดเดียวเท่านั้น

"หากเจ้ารู้จักเอาตัวรอดก็ส่งคุณหนูออกมาอย่างว่าง่ายเถิด คุณชายใหญ่ของพวกเรายังจะไว้ชีวิตเจ้า มิเช่นนั้น..."

หลังจากมิเช่นนั้นก็ไม่มีความผิดได้อีก อุหลี่ถามขึ้นอย่างประหลาดใจ "มิเช่นนั้นอะไร"

"คุณชายใหญ่ของพวกเรารยุทธ์สูงส่ง หนนี้ออกหน้าด้วยตนเองรอบโรงเตี๊ยมล้วนวางกำลังคนไว้หมดแล้ว ต่อให้เจ้ามีปีกก็ยากที่จะบินหนี"

อุหลี่ยิ่งอยากรู้อยากเห็น "คุณชายใหญ่ของพวกเจ้าวรยุทธ์ล้ำเลิศเพียงไร"

พูดถึงคุณชายใหญ่ของพวกเขาน้ำเสียงหานอู่ก็เต็มไปด้วย

ความภูมิใจและเลื่อมใส "คุณชายใหญ่ของพวกเราเป็นวังหยวนฝ่ายบู๊* ได้รับคำชมเชยจากฝ่ายบาทอย่างลึกซึ้ง ทางที่ดีเจ้าว่าง่ายยอมให้จับกุมโดยดีเถิด ไม่น่าว่าคุณชายใหญ่ของพวกเราจะละเว้นความตายให้เจ้าครั้งหนึ่ง มิเช่นนั้น หึๆ..."

หืออยู่ครั้งก่อนวันก็ไม่มีคำพูดได้อีก สะกิดให้อูหลีบังเกิดโทสะ นางใช้หมัดทุบศีรษะเขาอย่างไม่เกรงใจ

"หืออะไรอยู่นั่น พุดให้จบในคราวเดียวสิ อย่ามายืดยาดเย็นย้อ!"

หานอยู่ทุบจนหน้าผากขมวดมุ่น แต่เขาถูกสกัดจุดทำให้ยับยั้งไม่ได้ จึงได้แต่กัดฟันเอ่ย "มิเช่นนั้น หากถูกคุณชายใหญ่ของพวกเราจับได้ เขาจะต้องบดขยี้ศพเจ้าเป็นหมื่นชิ้นแน่!"

ยังนึกว่ามีคำพูดสำคัญอะไรเสียอีก ที่แท้ก็แค่คำพูดไร้สาระ "เอาล่ะทราบแล้ว" นางไม่รีรอ ครั้งนี้ทุบเขาสลบไปตรงๆ

ในเมื่อไม่ใช่โจรราคะ เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรน่าพูดกันแล้ว จำต้องรีบเผ่นหนี อูหลีแม้ริมฝีปาก พึมพำในใจ หนนี้ไปสิ่งเร็วแรงจริงๆ ยังคิดว่าในที่สุดก็มีเบาะแสของโจรราคะ ผลคืออ่อนวายเป็นลาภที่เกี่ยวหนึ่ง

นางหมุนตัวปราดกายไปยังห้องครัวของโรงเตี๊ยม ตีเสี่ยวเอ๋อร์สลบ เปลี่ยนไปใส่ชุดและผ้าโพกผมของเขา หมายถึงเอาตาปลามาหลอกเป็นไข่มุก** หนีไปทางประตูหลังโรงเตี๊ยม

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) แบ่งเป็นฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋ โดยสอบเลื่อนทีละระดับขึ้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวโน มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวเหิน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับผู้ซื้อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคณะนั้นเรียกว่า จ้วงหยวน (จอหงวน) บัณฑิต และทันฮวา

** เอาตาปลามาหลอกเป็นไข่มุก เป็นสำนวน หมายถึงการนำเรื่องเท็จมาหลอกหลวงว่าเป็นเรื่องจริง หรือเอาของปลอมมาแอบอ้างว่าเป็นของจริง

เดิมทีทุกอย่างดูราบรื่น ทว่านางเพ็งจะหนีออกจากปากตรอกก็พลัน
ล้มผัวได้ถึงไอสังหารจากด้านหลัง นางรีบร้อนปราดกายหลบอาวุธลับ
ที่ส่งมา ทว่าเมื่อมองอย่างละเอียดถี่ถ้วน นั้นหาใช่อาวุธลับอันใด แคว่
หินไม่กี่ก้อนเท่านั้น

นางเงยหน้าขึ้น เห็นว่าเบื้องหน้ามีบุรุษผู้หนึ่งขวางทางนางไว้
มองดูเงาร่างสูงใหญ่ นั้น นางหรีดดวงตาเล็กน้อย มองประเมินเขาผู้นี้
ตั้งแต่หัวจรดเท้า

บุรุษผู้นี้มีกลิ่นอายกดดันคนแผ่ออกมาทั่วร่าง มองปราดเดียวก็รู้ว่า
ไม่น่ายุ่งยามด้วย

เวลาเดียวกับที่นางมองประเมิน หานอีเทียนก็มองประเมินนาง
เช่นกัน สายตามคมกริบมองนางจากหัวจรดเท้า...

ดวงตารูปดอกท้อ รูปโฉมหล่อเหลา ใบหน้าดูอ่อนเยาว์

"คนแซ่เว่ยอยู่ที่ใด" หานอีเทียนคาดคั้นเสียงเย็น

คนแซ่เว่ย... อุหลีตรองดูก็เข้าใจ ที่แท้คนที่หานเสี่ยวเจาต้องใจนั้น
แซ่เว่ย คุณชายใหญ่ผู้นี้เข้าใจผิดว่านางเป็นพวกเดียวกับคนแซ่เว่ยนั่นเอง

นางก็ไม่อธิบาย ตรงข้ามกลับยี้ดอ ก ประสานสายตากับเขา "เจ้าก็คือ
คุณชายใหญ่จวนอัครเสนาบดี หานอีเทียน..."

เขาไม่ตอบและย้อนถาม "น้องสาวข้าอยู่ที่ใด"

ไม่เสียทีที่เป็นพี่น้อง น้องสาวเป็นโคมสะคราญ พี่ชายก็รูปโฉมไม่เลว
ทว่าเย็นชาไปสักหน่อย

อุหลีเยี่ยมกริมี ประสานมือคารวะ "ที่แท้ก็เป็นพี่ใหญ่ของเจาเออร์
พี่หาน ผู้น้อยขอคารวะ"

จู่ๆ หานอี่เทียนก็ขีดฝ่ามือมา อุหลี่รีบเบี่ยงร่างหนี พลังวัตรฝ่ามือ กระแทกกำแพงด้านหลังนาง

รอยฝ่ามือบนกำแพงลึกเข้าไปสามซุน อุหลี่สะดุ้งตกใจ คิดในใจว่า คนผู้นี้วรยุทธ์ล้ำเลิศ หากฝ่ามือนี้ขีดโดนตัวนาง ไม่เป็นโพรงเข้าไปคงแปลก

"ช้าก่อน! เจ้ารีบร้อนไปไย...มีอะไรพูดกันดีๆ..." อุหลี่พูดไปพลาง หลบไปพลาง ฝ่ามือที่ขีดมาครั้งแล้วครั้งเล่าของคนผู้นี้รุนแรงดุจฟ้าผ่า ช้ำยังโจมตีนางอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ยั้งมือไว้ไม่ตรีลักษณ์ นางหลบไปทางซ้ายที่ขวาที่ สุดท้ายหลบไม่ทันจึงรีบโคจรลมปราณมาต้านทาน ในขณะที่เดียวกันนางต้องฝ่ามือนี้ของเขา ภายใต้การปะทะกันของ พลังวัตร ชั่วอดีตเดียวในท้องนางบ้านปนประหนึ่งพลิกแม่น้ำคว่ำทะเล อีกเพียงนิดเดียวก็จะกระอักเลือดออกมาแล้ว

อุหลี่โดนฝ่ามือที่ขีดติดต่อกันของเขากระตุ้นให้มีโทสะ นางชี้หน้าเขา พลังด่าทอ "จำเป็นต้องทุ่มเทถึงเพียงนี้เสียหรือ ขัดฆ่าตาย ช้าก็ฝังน้องเจ้าไปด้วยกัน!"

หากนางไม่พูดวาทะนี้ บางทีหานอี่เทียนคงไม่ฆ่านางเร็วปานนี้ พอพูดวาทะนี้ หานอี่เทียนยิ่งลงมือไม่ปรานี ประหนึ่งต้องการแยกร่างนาง เป็นแปดส่วน แต่ละฝ่ามือรุนแรงดุจัน ทุกกระบวนท่าล้วนจะตีนางให้ถึงที่ตาย

อุหลี่ในฐานะที่เป็นผู้คุมกฎทั้งสี่ และไม่ใช่ว่าเกี่ยงขาดน้ำมัน* นางสามารถใช้อุบายเรียกผู้ช่วยมาต้านทานได้ แต่นางอดกลั้นไว้ ตอนนี้ยังไม่เหมาะที่จะเปิดเผยว่าพวกนางซุ่มกำลังคนไว้ในละแวกนี้ เพื่อหลีกเลี่ยง

* ไม่ใช่ว่าเกี่ยงขาดน้ำมัน เป็นสำนวน หมายถึงผู้มีปัญญาหลักแหลม มีพื้นภูมิดี หรือมีผู้คอยสนับสนุน

ไม่ให้โจรระแคะเกิดข้อสงสัย อีกทั้งเพื่อไม่ให้แผนการที่พวกนางสร้างขึ้นมานาน พังทลายในขั้นสุดท้าย

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ทันทีที่อุหลีใจลอย ลมปราณสายหนึ่งก็กรีดผ่านมานางสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดที่ข้างแก้ม ผสมสองสามเส้นที่จอนหูถูกตัดร่วงหล่น

อุหลียกมือขึ้นลูบใบหน้าตนเอง ถลึงตามองเลือดบนนิ้วมือน้อย่างตกใจระคนกราดเกรี้ยว นาง...เสียโฉม!

รูปโฉมที่นางทะนงกลับมีราศี อีกทั้งยังถูกลมปราณของบุรุษผู้นี้กรีดเป็นแผล นี่ทำให้เพลิงโทสะของนางพวยพุ่งสุดขีด

"น้องสาวมันเถอะ!" ประเสริฐนั้ก เขาทำให้นางจนขาดได้แล้วจริงๆ

อุหลีสะบัดไหมเงินนับไม่ถ้วนออกจากมือ เส้นไหมพาดขวางประหนึ่งมีพันเส้นหมื่นสาย ชวนให้คนตาพร่าลาย แผลด้วยพละกำลังพุ่งโจมตีไปยังส่วนต่างๆ บนร่างกายหานอี่เทียน

ไหมเงินครอบคลุมมาประหนึ่งตาข่ายสวรรค์ ไอลังหารท่วมท้น หานอี่เทียนชักดาบออกจากฝักหันทันควัน รวบรวมลมปราณไว้ที่ดาบด้านทานเส้นไหมที่พันอยู่รอบกายไม่ให้ถึงขนาดที่จะรัดเขาตาย

"เจ้ากล้าทำใบหน้าข้าเป็นแผล เช่นนั้นข้าจะคืนสนองเจ้า ทำลายหน้าเจ้าเสีย!" อุหลีกัดฟันเอ่ยอย่างคับแค้น

หานอี่เทียนถูกวิชาไหมเงินอันพิสดารนี้ตรึงไว้ เขายับเขยื้อนไม่ได้ชั่วขณะจริงๆ ทั้งสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงพลังที่มาพร้อมกับไหมเงินแต่ละเส้น พลังนี้ยังไหลตามเส้นไหมเงินไปทั่ว

ต้องการทำลายหน้าข้า? ไม่ง่ายดายเช่นนั้นหรอก

เขาโคจรลมปราณลงไปยังจุดตันเถียน* กระตุ้นพลังวัตรขึ้นไปถึง
แปดส่วน ก่อนตะเบ็งสุดเสียง ไหมเงินขาดสะบั้นทันที ในขณะที่เดียวกัน
ก็มีเสียงกระโดดน้ำดังแว่วมา

เขาหันมองไปทางทะเลสาบ ผิวน้ำทะเลสาบหลงเหลือเพียงระลอกน้ำ
วงแล้ววงเล่า เงาคนหายลับไปแล้ว เจ้านี้กลับฉวยโอกาสหนีไปทางน้ำ!

"คุณชายใหญ่!"

หานอู่ที่ถูกปลุกจนได้สตินำปากำลังคนเร่งรุดมา เมื่อเห็นคุณชายใหญ่
ก็คุกเข่าขอรับโทษทันที

"ผู้น้อยทำหน้าที่บกพร่อง ตกหลุมพรางฝ่ายตรงข้าม ขอคุณชายใหญ่
โปรดลงโทษด้วย"

หานอู่เถียนจับจ้องผิวน้ำทะเลสาบอย่างเยือกเย็น เอ่ยเสียงหนัก "วรยุทธ์
ของคนผู้นี้แปลกพิสดารยิ่งนัก พวกเจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา ลูกขึ้นเถิด"

เมื่อนั้นหานอู่ถึงได้ลุกขึ้น ถอยไปยืนด้านข้างอย่างเสียวๆ

หานอู่เถียนนั่งจ้องผิวน้ำทะเลสาบครุ่นหนึ่ง ไม่พบความเคลื่อนไหวอะไร
ในใจลอบตะลึง คนผู้นี้ไม่เพียงวรยุทธ์แปลกพิสดาร ฝีมือดำน้ำยังล้ำเลิศ
เนิ่นนานไม่ลอยขึ้นเหนือผิวน้ำ จำต้องใช้วิธีอะไรแน่ว่าได้สามารถชักซ่อน
อยู่ใต้น้ำโดยไม่ถูกคนพบเห็น กระทั่งร่องรอยของลมหายใจสักนิดก็ยังไม่

สื่อน้ำเขาซึมแซมเย็นชา คนผู้นี้ไม่ธรรมดา มีที่มาเช่นไรกันแน่
เขาจะต้องตรวจสอบชัดเจนให้ได้

"แจ้งทหารเฝ้าเมืองของเมืองจีเจิงให้ความหาตัวคนผู้นี้ทั่วเมือง
แล้วเรียกนายอำเภออู๋มาพบข้า!"

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งซีฟงบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

"ขอรับ คุณชายใหญ่!"

หานอี่เทียนหมุนตัวจากไป ทว่าเพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ บนร่างพลันรู้สึกเบาโล่ง ทั่วกายเย็นเยียบ เขาก็มหันามองดู เสื้อกางเกงบนร่างขาดละเอียดเป็นสิบกว่าชิ้น ลอยละล่องตกพื้นดูจิปาไม่ร่วง ไม่เพียงเท่านั้น กระทั่งผ้าปิดอวย* ยังขาดสะบั้นเป็นสามแผ่น เผยขาวยที่มีกล้ามเนื้อลำสันสองข้างออกมา ด้านหลังคือเส้นสายบั้นท้ายปราศจากไขมัน ด้านหน้าเป็น 'จุดทะนงตัว' ของบุรุษ ทั้งหมดล้วนแผ่ออกมาโดยไม่ปกปิดอยู่ภายใต้แสงแดด

สถานการณ์วิกฤตนี้ทำให้ลูกน้องทั้งหมดล้วนตื่นตะลึง หานอี่เทียนชะงัก ก่อนเข้าใจกระจ่างโดยพลัน

นี่เป็นผลงานชิ้นเลิศของคนผู้นั้น ตอนที่ใช้อาวุธใหม่เงินพิสดารรัดกายเขา ก็ตัดเสื้อผ้าเขาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย กระนั้นมิได้ร่วงลงมาในทันที มีเพียงยามเขาหมุนตัวเคลื่อนไหว เสื้อและกางเกงถึงได้ตึงแน่นบริวอก

ที่แท้ที่คนผู้นั้นพูดว่าจะทำลาย 'หน้า' เขา... ก็คือความหมายนี้
นั่นเอง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

* ผ้าปิดอวย หมายถึงผ้าที่ใช้ผูกเอวเพื่อปิดบังร่างกายตอนล่าง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6182->